

ГАЗЕТА ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ

Голос України

СУБОТА, 14 лютого 2004 року

№ 29 (3279)

СВЯТО

Краще усміхнутися, ніж бити тарілки

У День святого Валентина ми вирішили поговорити з народними депутатами про приватне життя

Гарна традиція

Валерій АСАДЧЕВ:

— Це свято щоденне. А оскільки, за словами моєї дружини, найкращий подарунок — це її чоловік, то подарунком у нашій родині є спільні мандрівки. І не має значення: чи то поїздка до іншої країни, чи прогулянка Києвом, чи відвідини опери. А взагалі День святого Валентина вже 20 років — свято моєї дружини Валентини.

Сергій ОЛЕКСІЮК:

— Я не святкую День святого Валентина, оскільки кохаю щодня, а не тільки у «спеціально призначений» день. Не думаю, що призвичаюватиму до цієї традиції дітей, оскільки в нас є багато українських чудових свят, у тому числі й аналог дня закоханих — день Івана Купала. Але якщо весь світ святкує, а традиція гарна, хай вона процвітає.

(Закінчення на 2-й стор.).

Весільний бум

Сьогодні у Луганську відбулося 41 весілля. Загси обласного центру працювали з особливим напруженням. В усіх країнах цього дня влаштовують весілля, вінчання, і Луганськ не хоче відставати від традицій, що існують у світі.

Торік в області зареєстровано 18 тисяч шлюбів, що на три тисячі більше, ніж 2002 року, **повідомляє наш власний кореспондент Алла АНТИПОВА.**

Одноденна акція про вічне кохання

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Нинішнього свята в Україні з'являться 27 «стін кохання». Захід, що проводиться вже вп'яте, покликаний з'єднати серця закоханих в епістолярних шедеврах на паперових стінах, які стануть одноденними монументами любові. «Стіни кохання» розташуються на центральних площах та вулицях міст країни. Кожен зможе залишити там вітання чи любовне послання. На учасників свята чекають море «валентинок», караоке, графіті, театралізовані вистави. А також символічні конкурси, наприклад, «Малюк кохання» — урочисте нагородження першої новонародженої 14 лютого пари дітей.

КАРТИННА ГАЛЕРЕЯ

Андрій ЧЕБИКІН

Черешня (1990).
Туш, папір.

«КВІТУЧЕ ПОЛІССЯ — ЗЕМЛЯ ЖИТА І МИРУ»

ТВОРЧІ ЗВІТИ ОБЛАСТЕЙ

До звіту своїх майстрів мистецтв та художніх колективів житомиряни виготовили чудові буклети-програми, а дві місцеві газети цій події присвятили спеціальні номери. До речі, газета «Житомирщина» назвала її визначною.

Оплесками зустріли глядачі першу сценічну картину прологу «Молитва за рідний край». Не раз лунали вони і під час його виконання. Надто красивий і патетично-хвилюючий він був.

Потім слово про Житомирщину, свою малу Батьківщину, виголосив Голова Верховної Ради України Володимир Литвин. Привітання від Президента України Леоніда Кучми учасникам звітів зачитав Міністр культури і мистецтв Юрій Богуцький.

(Закінчення на 2-й стор.).

Фото Євгена КОЛЕСНИКА.

ПРИВІТАННЯ

Ветеранам Великої Вітчизняної війни, всім жителям Корсунь-Шевченківського району Черкаської області

Щиро вітаю вас з 60-річчям переможного завершення Корсунь-Шевченківської битви, яка по праву дістала назву «другий Сталінград».

Ця визначна дата вібрала в себе подих минулого та барви оновленого життя. У небаченому за своїми масштабами військовому протиборстві прославили себе тисячі й тисячі захисників Вітчизни. За мужність, героїзм та відвагу 103 воїни були удостоєні звання Героя Радянського Союзу, понад 4 тисячі нагороджені орденами і медалями, а частинам і з'єднанням, які найбільше відзначились у боях, присвоєно почесні найменування «Корсунських».

У велику перемогу над фашизмом вагомий внесок зробили жителі міста і району. Понад 20 тисяч корсунчан воювали на фронтах, 6,5 тисячі з них не повернулися до рідних домівок. Більш як 18 тисяч ваших земляків відзначено орденами і медалями, п'ятеро стали Героями Радянського Союзу, а двоє — повними кавалерами орденів «Слава».

Мужність і стійкість людей у часи воєнного лихоліття та післявоєнної відбудови були і будуть прикладом для нинішнього та наступних поколінь, а всенародна вдячність визволителям житиме у віках.

Вклоняючись своїм славним попередникам, пам'ятаймо, що наш обов'язок зробити все, щоб ратні подвиги батьків назавжди збереглися у пам'яті майбутніх поколінь.

У цей святковий день бажаю всім жителям міста і району міцного здоров'я, щастя і благополуччя. Нехай незгасне світло Перемоги зігріває вас і додає сил та наснаги для добрих справ в ім'я Вітчизни і миру!

Голова Верховної Ради України
Володимир ЛИТВИН.

У НОМЕР

Перша нафта

Введено в експлуатацію першу чергу терміналу з перевалки нафти і нафтопродуктів в Іллічівську Одеської області потужністю 1,2 мільйона тонн.

Як повідомив голова правління ЗАТ «Укртатнафта» (Кременчуцький НПЗ, Полтавська обл.) Павло Овчаренко, у січні компанія через цей термінал експортувала 30 тисяч тонн мазуту.

Проектна потужність Іллічівського нафтотерміналу становитиме 3,2 млн. тонн, додаткові потужності буде введено до ладу до 2007 року, **передає «Інтерфакс-Україна».**

Вибух без коментарів

Столична прокуратура і СБУ утримуються від яких-небудь коментарів з приводу інформації про затриманих у зв'язку з вибухом у будинку Дарницького суду Києва. А в четвер голова Київської міськдержадміністрації Олександр Омельченко заявив журналістам про затриманих 11 підозрюваних. Компетентне джерело в МВС **повідомило агентству «Інтерфакс-Україна»**, що міліція нікого не затримувала.

«Євро» з Суринаму

У Вінницькій філії ПриватБанку затримано шахрая, котрий намагався збути фальшиві банкноти номіналом EUR100, перероблені з сотенної банкноти суринамських гульденів.

Дедалі частіше фальшивомонетники вдаються до такого способу підробляння банкнот, як використання купюр, що вийшли з обігу або мають подібний дизайн, **повідомляє прес-служба ПриватБанку.**

Несправжні контролери

Останнім часом до ДПІ Івано-Франківська почали надходити скарги підприємців на податківців, які після перевірок вимагали величезних штрафів готівкою, а нерідко й конфісковували товар.

Як повідомив на прес-конференції начальник ДПІ в Івано-Франківську Михайло Шкурашівський, у цьому винні не податківці, а шахраї, котрі видають себе за них. Керівник податкової інспекції застеріг бізнесменів і порадив бути обачнішими, **повідомляє наш власний кореспондент Дарина НАЗАРЧУК.**

НІХТО НЕ ЗАБУТИЙ

З пам'яттю і вірою

У зв'язку з 15-річчям виведення військ з Афганістану до побратимів-афганців звернувся Київський міський голова Олександр Омельченко

Ніколи не будуть забуті ті, хто не повернувся, залишиться пам'ять про все, що з ними сталося, і про те, яке лихо скоїла війна, йдеться у зверненні. Воїни-інтернаціоналісти чесно зберегли вірність присязі, виявили мужність, відвагу і героїзм під час виконання поставлених перед ними завдань. У міру своїх можливостей міська влада Києва постійно надає допомогу всім ветеранам, у тому числі й учасникам війни в Афганістані. Але хоч би яка вагома була ця допомога, неможливо повернути підірване війною здоров'я, а тим паче заспокоїти серце і душу рідних та близьких загиблих. Насамкінець Олександр Омельченко закликав «афганців» вірити у краще майбутнє, щасливу долю дітей і онуків, у світлий день Вітчизни.

Фото з сайту http://afgan. ru

(Продовження теми на 2-й стор.).

БЛІЦОПИТУВАННЯ — РЕГІОНИ

Чи вірите ви, що Кабмін не пізніше вересня розмір мінімальної зарплати підвищить до 237 гривень?

Любов К., 42 роки, бухгалтер, Вінницька область:

— Не вірю ні я, ні мої колеги. Відтоді, як люди з мішками грошей за будь-яку ціну почали рватися до влади і все обіцяти, щоб туди потрапити.

Олена Ц., 35 років, Маріуполь:

— Скільки пам'ятаю, наші чиновники завжди щось обіцяють. А що маємо?

Надія П., 59 років, пенсіонерка, Харків:

— Хочу вірити. Це ж кажуть наші керівники, а не рибалки біля вогнища.

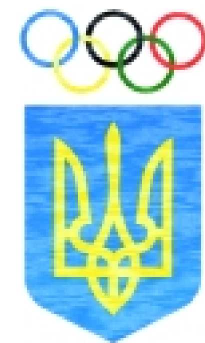
Микола Я., 52 роки, заступник голови профкому, Київ:

— Наміри добрі, бо піднімати зарплату треба. Та чи є гроші для цього — сумніваюся...

Орест О., 46 років, друкар-офсетник, Львів:

— Зі шкури вилізуть, а зроблять. Адже на носі — президентські вибори.

Розпитував Володимир ПІДВИСОЦЬКИЙ.

Україна олімпійська: 1952—2004

Олександр КОЛЧИНСЬКИЙ

7

15 лютого в Україні уперше відзначатимуть День учасників бойових дій на території інших держав

Квітуче Полісся — земля Жита і Миру

ТВОРЧІ ЗВІТИ ОБЛАСТЕЙ

(Початок на 1-й стор.).

А голова облдержадміністрації Сергій Рижук закликав глядачів залишити у палаці втому, відчути себе людьми і — знову до нових звершень. Було що подивитися й почути!

Та все-таки на початку звіту-концерту здавалося, чи не помилилася режисерсько-постановочна група, назвавши його «Звітує піснями тобі, Україно, квітуче Полісся — земля Жита і Миру». Однак те, що цей край виплекав чудових співаків, довели солісти Одеського театру опери та балету Олег Синиця, Національної опери України Оксана Ярова, багато солістів різних мистецьких колективів. А не лише вміння гарно співати, а й танцювати — ансамбль пісні та танцю «Льонок», хорова капела «Орея», фольклорний ансамбль національного обряду «Родослав», гурт «Древляни», які продовжують естафету творення культурних цінностей цього багатого на таланти Поліського краю.

Естафету підхопили і зовсім юні виконавці — учасники дитячих зразкових ансамблів танцю «Сонечко» із Житомира й бального танцю «Грація» із Новограда-Волинського. Серед найяскравіших виконавців, мабуть, були Маринка Сторощук, учениця Андрушівської музичної школи і Георгій Сердюк та Анастасія Лакізюк, які ще й вели концерт разом з акторами музично-драматичного театру. А вони з театру мініатюр Будинку дитячої творчості Бердичева. Михайлик Манилюк із села Городище Чуднівського району, прочитавши гумореску Павла Глазового «Про мистецтво шароварне», засвідчив: тут підростає гарна творча зміна і в цьому жанрі.

Утім, поліщуки довели, що вони шанують культуру й інших регіонів країни. «Закарпатський триптих» і карпатський танець «Келушарій» —промовистий доказ того.

І цього разу житомиряни не забули, звичайно, свого славетного земляка Сергія Корольова, присвятивши його пам'яті хореографічну композицію «Космонавти живуть на землі».

Наприкінці концерту могутньо пролунала пісня-заклик уродженця Житомирщини Вадима Крищенка «Вставаймо, браття-українці», яку виконав автор музики Павло Мрежук.

Завершився звіт святковим «Гопаком» в оригінальному та майстерному виконанні «Сонечка» і знову молитвою — з опери «Запорожець за Дунаєм» С. Гулака-Артемовського. Виконували її всі учасники концерту за підтримки вдячних глядачів, які слухали цей твір стоячи.

Звіт-концерт майстрів мистецтв та художніх колективів Житомирщини був справді подією визначною не лише для його учасників, краю, глядачів і, мабуть, не буде перебільшенням сказати — всього культурно-мистецького життя країни.

Яків ГАЛЬЧЕНКО.

Київ.

Крила щедрої душі

«Нині є три найкращі професії: посол, депутат (але це не професія, а стан душі) і ректор, — зауважив Голова Верховної Ради Володимир Литвин на відкритті виставки графічних творів Андрія Чебикіна «Світ гармонії». — Обіймаючи поважну посаду ректора, Андрій Чебикін зміг зберегти творчий політ і навчає своїх студентів, як жити у мистецтві.»

А. Чебикін — народний художник України, заслужений діяч мистецтв, ректор Національної академії образотворчого мистецтва і архітектури — понад 30 років працює в жанрі художньої графіки. Представлені роботи, переважно чорнобілі, справляють дивовижне враження — вони вишукані й лаконічні водночас.

На думку В. Литвина, навіть побіжний погляд на виставку свідчить про те, що потрібно переконати Шевченківський комітет нагородити А. Чебикіна найвищою державною премією. Адже саме за цю серію картин автора номіновано на здобуття нагороди.

До того ж автор цього дня отримав ще один подарунок — побачила світ книжка Олександра Федорчука «Андрій Чебикін — крила щедрої душі», в якій представлено твори художника. Отримати таке видання за життя —велике щастя для художника, — впевнений автор картин.

Олена ГОРБУНОВА.

Фото Олександра КЛИМЕНКА.

Краще усміхнутися, ніж бити тарілки

(Початок на 1-й стор.).

Історія знайомства

Володимир РИБАК:

— Ми познайомилися з дружиною, коли навчалися в технікумі. Два роки зустрічалися, вона провела мене в армію, сама закінчила навчання, приїхала до мене в Калузьку область, де я служив. Я попросив звільнення, щоб одружитися, а мені його не дали. І пішов у «самоволку». Вже після розпису зайшов додому до командира і все йому розповів. Він зателефонував до частини, щоб мене на добу відпустили, дав мені переодягнутися в спортивний костюм. Увечері накрили стіл і відзначили весілля. А на ранок я повернувся до військової частини.

Мустафа ДЖЕМІЛЄВ:

— Ми знайшли одне одного за листуванням. Коли я перебував у засланні в Якутії, листувався з багатьма своїми співвітчизниками і правозахисниками, а Сафінар була однією з активісток національного руху кримських татар у місті Янгиюлі. Спочатку листування було суто ділове, а потім... Запросив її до себе в гості в Якутію, де ми розписалися і в нас народився син.

Улюблений домашній обов'язок

Леонід КАДЕНЮК:

— Усі домашні справи моя дружина взяла на себе, бо через велику зайнятість небагато часу буваю вдома. Але в нас нема розподілу на чоловічу і жіночу роботу. Помити посуд для мене — нічого страшного. Взагалі я дуже люблю порядок і чистоту в домі. А, скажімо, коли сам погоджуюся помити підлогу, жінка каже: «Сьогодні генерал миє підлогу».

Олександр СЛОБОДЯН:

— Приготування їжі належить до компетенції моєї дружини — вона готує чудово, і це навіть псує мою фігуру. Але найнеобхідніше я вмію готувати сам. Практика студентських років дається взнаки. Тоді моєю фірмовою стравою була смажена картопля, до якої обов'язково насамкінець додавався часник. Вмію ще готувати смажену ковбасу та яєчню.

Найкумедніша сварка

Ігор ЮХНОВСЬКИЙ:

— Колись по телебаченню побачив, як люди, коли сваряться, б'ють тарілки. І під час одного непорозуміння (як це іноді трапляється — слово за слово) кинув тарілку. Жінка — теж. Після того сварка закінчилася, а я більше ніколи не застосовував таких методів ведення домашніх дискусій — шкода посуду. Краще усміхнутися.

Юліана ШЕВЧУК,
Ірина ЛУКОМСЬКА.

Чергові сценарії великих перегонів

ПІДСУМКИ ТИЖНЯ

Вибори наближаються. Навіть тоді, коли їх старт офіційно хочуть перенести на три місяці пізніше. Так, постійний представник Президента в парламенті Олександр Задорожній запропонував розпочати великі перегони за президентську булаву за 90 днів до дня виборів. Але навряд чи пройде і компромісний варіант скорочення передвиборної кампанії — до 120 днів, бо ці законопроекти, як точно підмітив Голова ВР Володимир Литвин, більше нагадують чергові сценарії і, звісно, мають політичні підтексти.

Залишки деклараційних мостів між опозиційною четвіркою вже догорають. Комуністи обіцяють, що в разі перемоги їхнього кандидата на президентських виборах він буде останнім главою держави і скасує інститут президентства. Кандидатуру Петра Симоненка, безперечно, затвердять на травневому партійному з'їзді, заявив на початку тижня Перший заступник Голови ВР Адам Мартинюк. І додав, що комуністам почала підігравати... Банкова.

Вистачало роботи цього тижня і членам Конституційного Суду — з'явилося третє подання народних депутатів про нелегітимність голосування в парламенті 24 грудня щодо політреформи.

Протягом тижня народні депутати плідно попрацювали в комітетах. Звіт Національної ради України з питань телебачення і радіомовлення за 2003 рік розглянули в Комітеті з питань свободи слова та інформації. Разом з експертами на «круглому столі» народні депутати обговорили недоліки Цивільного кодексу, який, на їхню думку, значно обмежує конституційні права громадян. Зміни до бюджету щодо фінансової підтримки підприємств АПК рекомендуватиме підтримати парламенту Комітет з питань аграрної політики та земельних відносин. Комітет у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів продовжив аналізувати листи та звернення громадян щодо початку проведення пенсійної реформи (до речі, за підрахунками комітету, кожному пенсіонерові штучно занижено середню зарплату від 25 до 124 гривень). А Комітет з питань державного будівництва та місцевого самоврядування розглянув проект постанови про призначення на посади членів ЦВК. Проте глава парламенту переконаний, що благословіння арбітрів виборів у сесійній залі буде дуже бурхливе і складне. Бо...

...Вибори наближаються. Через порушення під час заповнення декларації про доходи у 61-му окрузі не зареєстрували кандидатом у депутати Євгена Талишева, якого підтримує «Наша Україна». Українська служба радіо «Свобода» тепер здійснюватиме мовлення на коротких хвилях. На думку генерального продюсера «Довіри» Сергія Кичигина, інформаційні програми «Свободи» адресовані в основному чоловікам. А це, вважає продюсер, призводить до втрати слухачів і рекламодавців.

Наталя ЯРЕМЕНКО.

ОФІЦІЙНО

На виборах–2004 у кандидатів буде рівний доступ до ЗМІ

У четвер Президент України Леонід Кучма заявив на прес-конференції у Варшаві після зустрічі зі своїм польським колегою, що під час реалізації конституційної реформи глава держави залишиться впливовою фігурою і матиме істотні повноваження.

Він також сказав, що, будучи головою Ради національної безпеки й оборони, Президент зможе впливати на прийняття державних рішень, у тім числі кадрових. У свою чергу, президент Польщі Олександр Квасневський повідомив, що від Леоніда Кучми довідався про хід конституційної реформи. Сторони також обговорили і майбутні президентські вибори в Україні, і Олександр Квасневський повідомив, що одержав запевнення від глави української держави, що вибори-2004 в Україні будуть демократичні, прозорі, з рівним доступом кандидатів до ЗМІ. «Польща уважно спостерігатиме за тим, щоб вибори привели до обрання людини, яка продовжуватиме проєвропейську політику України і підтримуватиме високий рівень українсько-польських відносин», — заявив польський президент.

Крім того, на прес-конференції було заявлено, що в українських і польських фірм — високі шанси одержати контракти на відновлення Іраку. А також про те, що Казахстан, Азербайджан, Україна, Росія, Польща і ЄС обговорять плани консорціуму з добування нафтопроводу «Одеса—Броди».

Готовність номер один

У понеділок, 16 лютого, планується підписання угоди стосовно політичної реформи. **Про це повідомив координатор парламентської більшості Степан Гавриш.** За його словами, проект угоди складається з двох частин.

У першій частині йдеться про домовленості, потрібні для того, щоб проголосувати зміни до Конституції України більш як 300 голосами: прийняття закону про вибори до Верховної Ради на пропорційній основі, постанову про проведення виборів Президента України у жовтні 2004 року, постанову про процедуру розгляду проекту конституційних змін № 4105 під час його остаточного схвалення.

У другій частині — про так звані технічні закони, які також треба прийняти парламенту до внесення змін до Конституції. Це, зокрема, закони про вибори Президента України (в якому буде зменшено термін виборчої кампанії зі 180 до 120 днів), про Кабінет Міністрів, місцеве самоврядування, про Центральну виборчу комісію, реєстр виборців, всеукраїнський референдум. За проектом угоди політичні сили у парламенті зобов'язуються також вирішувати всі спірні питання шляхом переговорів, а не блокувати роботу Верховної Ради.

Степан Гавриш заявив, що парламентська більшість «на 100 відсотків готова підписати цю угоду». Її готові підтримати комуністи та соціалісти. До речі, текст політичної угоди, зазначив С. Гавриш, на 80 відсотків складається із пропозицій лідера соціалістів Олександра Мороза. Соціалісти також наполягають врахувати їхні побажання і під час призначення членів ЦВК. «Наша Україна» поки що приймає угоду із застереженнями. Представник фракції блоку Віктора Ющенка Микола Катеринчук під час засідання робочої групи назвав угоду «прийнятною за винятком дрібниць». Однак фракція БЮТ досі налаштована блокувати хід політичної реформи у парламенті.

Юліана ШЕВЧУК.

Остання війна СРСР і не остання — Афганістану

15 років тому закінчилася остання війна, в якій брала участь армія Радянського Союзу.

Завершилася не перемогою, а виведенням військ. Через два роки розвалився СРСР, армії стали національними. Залишилася лише пам'ять про війну та людей, що там воювали, котрі їх чекали і які не дочекалися.

14 лютого вони зазвичай приходять до пам'ятників воїнам-афганцям. Цього дня в церквах служать молебень. Нинішнього року в палаці «Україна» відбудеться концерт. Окрім того, днями Президент України підписав Указ про нагородження тридцяти активістів Української спілки ветеранів Афганістану орденами «За заслуги» III ступеня, «За мужність» II і III ступеня і медаллю «За працю і доблесть». А ще це привід посперечатися: справедлива була війна чи ні і хто такі воїни-інтернаціоналісти — герої або жертви? Водночас всі ті, хто сперечається, розуміють, що однозначної відповіді не вдасться одержати ніколи. Ті, кого було виведено, пригадують, що вони повернулися до іншої країни. Це був уже не той СРСР, який відправляв героїв виконувати інтернаціональний обов'язок. Це була країна, котра відкликала окупаційні війська. Багато хто вважав, що така зміна в назві є зрадництвом. Чимало з них не витримали.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

А ще 15 років тому ми вперше побачили афганських біженців. Тоді казали, що армія вивезла їх на танках. Але сьогодні в Афганістані вже інші танки, а біженці все тікають. Днями до редакції прийшли двоє «колишніх». Колишній майор ХАД (щось на кшталт афганського КДБ), двічі Герой Афганістану, а нині базарний торговець Шах Заман — представник першої хвилі біженців. І представник останньої хвилі — Амар Рзаї, жертва любові до Рембо. Плакат з Рембо прикрашав стіну його афганської домівки. Але якось до будинку прийшов таліб, побачив плакат і заявив: приведи мені свого брата. «Я кажу, це Рембо. Він мені не брат, — розповідає Амар. — А він: приведи брата. Я хочу його зброю.» Закінчилося все невесело. Після жорстоких побоїв Амар погодився привести «брата», але попросив два дні часу. Родина зібрала речі і мерщій до сусіднього Ірану. Звідти — до Москви. А тепер — до Києва. У бігах родина вже п'ять років.

На батьківщину ці люди повертатися не хочуть, бо не вірять, що там настане мир. Шах Заман вважає, що найспокійніше люди жили за часів короля Захір Шаха. А за часів шураві порядку було значно більше, ніж нині за американців. Він також вважає, що жодні чужоземці ніколи не досягнуть військового успіху в Афганістані. А поки там є гори, там буде війна.

Але наша війна вже закінчилася. 15 років тому. Ми не можемо точно знати, як розвиватимуться події в Афганістані надалі. Війська яких країн і організацій установлюватимуть там порядок. Знаємо тільки напевно, що там не буде військ Радянського Союзу.

Наталя ОНІЩУК.

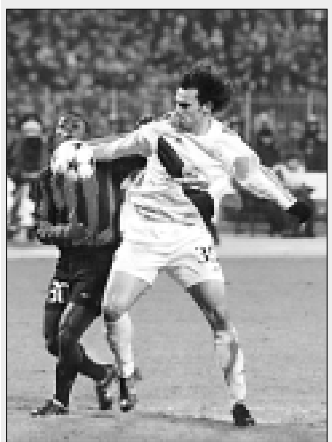

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Футбол. Передостанній матч на зборі в Олівії динамівці Києва провели проти клубу вищого дивізіону чемпіонату Іспанії. **«Альбасете» — «Динамо» — 1:1 (1:1).** Альбасете. Стадіон «Карлос Бельмонте». 6000 глядачів. **Голи**: Мікель, 14 — Верпаковскіс, 28. **«Динамо»**: Шовковський, Гавранчич, Головко, Амісулашвілі, Дмитрулін (Чеснаускіс, 84), Пеєв (Гусєв, 64), Леко, Чернат (Гіоане, 46), Белькевич (Корниленко, 79), Верпаковскіс (Рінкон, 46), Шацьких (Клебер, 46).

Cyan Magenta Yellow Black

РАКУРС

Міст почуттів

Таке місце є у багатьох містах. Усюди воно сповнене романтики і загадковості, але називається по-різному: алея, парк, арка, міст... Там проводять час у милих серцю розмовах закохані пари. У Севастополі — це місток закоханих, який ви бачите на знімку. Певної чарівності йому додають і давні повір'я, що саме під мостом живуть усілякі потойбічні сили — добрі й небезпечні. Хоча закохані зазвичай на них не дуже звертають увагу, бо вірять, що їхні почуття — найсильніші.

Ольга СРІБНА.

Фото Євгена КОЛЕСНИКА.

Сюрпризи для святого Валентина

РЕПЛІКА

Нинішній День святого Валентина мені з чоловіком запропонували провести у... школі.
З того часу, як «ненаші» свята пустили корені в Україні, не перестаю дивуватися тим маразматичним трансформаціям, котрих вони в нас зазнають. Ну а День святого Валентина — це просто рідкісний випадок.

На перший погляд, усі в курсі, що це свято закоханих (!). Тим часом, у нас миттєво було зроблено поправку не лише на те, що кохання років не знає, а також, що це свято запросто можуть відзначати пари, обтяжені не тільки штампом у паспорті, а й дітьми. Добре. З цим можна погодитися. Але межі свята продовжували розширюватися. Так, одного разу 14 лютого колега по роботі раптом приніс усім без винятку дівчатам, що працюють у нашому відділі, проліски. Було приємно, хоча і дуже дивно. Що це означає, що він закоханий у нас всіх одночасно?

Далі було крутіше. Ще один святий Валентин і ще одна комічна ситуація. Мій чоловік жалісливо попросив допомогти йому добрати якісь подаруночки для дівчат з податкової й інших служб, у доброзичливому ставленні котрих зацікавлена його фірма... Що мені було робити? Коли я гордо повідомляла усім, що добираю подарунки і валентинки для жінок мого чоловіка, мені співчутливо-заздрісно казали: «О, у вас такі високі стосунки!».

Останньою краплею, що змусила мене написати цю репліку, стало рішення класного керівника моєї дочки провести нинішньої суботи вечір для дітей і їхніх батьків, присвячений цьому чудовому святу. Треба сказати, що багато батьків зразу відмовилося. Припускаю, що їхня відмова, можливо, була пов'язана навіть не з абсурдністю святкування Дня всіх закоханих у школі зі своїми чадами. Просто на суботній вечір у більшості людей трохи інші плани.

Страйк батьків спричинив велику образу вчительки, котра заявила дітям, що наша відмова взяти участь у такому чудовому заході — це показник того, як зневажливо ми ставимося до своїх дітей, що, за великим рахунком, нас не хвилюють! При цьому вона попросила дітей обов'язково переказати нам її слова.

Я замислилася. А може, так за нинішніх часів ведуть боротьбу за моральне обличчя батьків? Такий от хитрий хід, щоб не дати мені чи моєму чоловікові провести цю суботу поза родиною...

До речі, якщо ви не знаєте, то в деяких школах Києва і України діти вітають вчительок цього дня. Вони старанно малюють сердечка, пишуть у них учителям добрі слова, а якщо якесь сердечко буде неподароване, то його просто можна піднести... мамі.

А в цілому свято, звичайно, непогане. Хоча те, що у нас його поступово трансформують і сприймають як репетицію 8 Березня — дивно. Але не для нас. Лише для святого Валентина.

Яна СТАДІЛЬНА.

ВИДАННЯ

В «Україні» пробив час оновлення

Старого журналу «Україна» вже нема, а є новий, що потрапив у силове поле створення медіа-проекту «Україна-плюс». Своїм девізом оновлене видання обрало слова: «Людина. Родина. Країна», взявши на себе місію активно сприяти створенню громадянського суспільства.

«Читайте, насолоджуйтесь або ж сперечайтесь, критикуйте, але пам'ятайте — це ще не все», — йдеться у зверненні до читачів у лютневому числі «України». Адже з березня почне виходити перший додаток до часопису під назвою «Політичний кур'єр» — це вільний ярмарок ідей і поглядів, аналіз та прогнози, рейтинги й портрети.

А в квітні «Україна» почне... співати — побачить світ другий додаток «Музичний кур'єр» з компакт-диском. У ньому — народні пісні у виконанні улюблених солістів й колективів, українські шлягери минулих років і нові композиції сучасних авторів.

Ближче до літа редакція планує причепити до кур'єрського потяга «України» ще два вагони — літературний і спортивний.

Редколегія журналу «Україна».

У Карпатах відкрито ще два гірськолижні підіймачі

Підіймачі довжиною 500 і 150 метрів на кілометровій гірськолижній трасі обладнано на перевалі Німчич, на межі Путильського та Вижницького районів. Вони мають пропускну спроможність понад тисячу осіб за годину і вже у перші дні пуску мають неабияку популярність. Як пообіцяв власник, підприємець Михайло Бучковський, невдовзі тут буде зведено мотель та мережа кафе. Готуються відкрити і гірськолижну школу. Тим часом місцеве населення користується появою нового об'єкта — пропонує приїжджим страви гуцульської кухні та зігріваючі напої. А керівник Путильського району Степан Мурга подякував бізнесменам за ініціативу і принагідно дав обід на 300 осіб, що його приготувала відома путильська кухарка Наталка Коваль.

Сергій СУЛИМА.

На знімку: народний депутат України Віктор Король першим перевірив нову споруду.

Цілюща, тому й корисна

З весни Євпаторія, що має статус Національної бальнеокліматичної оздоровниці, може набути й слави водолікувального курорту. Адже в центрі міста мають відкрити загальноміський бювет мінеральної води, яка надходитиме з майже півторакілометрової глибини. За оцінкою вчених Одеського НДІ курортології, вона має унікальні властивості: сприяє лікуванню хвороб шлунково-кишкового тракту, ефективно очищає нирки, нормалізує обмін речовин. Завдяки цілющості євпаторійську мінеральну ефективно застосовують у санаторно-курортних закладах. З весни вона стане доступніша всім кримчанам і гостям курорту.

Віктор ХОМЕНКО.

Фото агентства «Прес-КІТ».

ФОТОФАКТ

У Торгово-промисловій палаті України відбулася IV Міжнародна спеціалізована виставка «Тканини. Нитки. Фурнітура». 80 компаній-виробників з України, Росії, Туреччини, Італії, Угорщини, Німеччини, Індії та Польщі представили на ній матеріали для виготовлення одягу, фурнітуру, нитки, пряжу, текстильну галантерею, аксесуари, товари для рукоділля.

ТЕХНОКРАТІЯ

Магнітний привід для «Летючого Голландця»

Німецька донна міна часів другої світової, яку успішно знешкодили фахівці, однак, спричинила широку «вибухову» хвилю, що прокотилася в мас-медіа. «Убивця кораблів» кілька днів тримала у страсі жителів Севастополя. Найімовірніше, у цій історії можна поставити крапку. Втім, хто знає. Приміром, спроба американських військових убезпечити свої кораблі від тих самих німецьких донних мін закінчилася експериментом, легенди про який не змовкають ось уже шість десятиліть. Розповідь, що дуже схожа на історії про НЛО, за цей час обросла численними варіаціями, але всі вони відштовхуються від однієї події. Отже...

У роки другої світової війни вчені ВМС США вели роботи за так званим проектом «Веселка», мета якого —зробити корабель максимально невидимим для супротивника. У рамках цього проекту в гавані військової судноверфі Філадельфії і трохи пізніше у відкритому морі влітку і восени 1943 року було проведено експерименти з маскування невеликого есмінця «Елдрідж».

Суть експериментів зводилася до генерації надзвичайно потужного електромагнітного поля навколо корабля, внаслідок чого передбачалося сильне заломлення або викривлення світлових хвиль і випромінювання радара, за аналогією з тим, як розігріте повітря породжує спекотного дня оптичні міражі над дорогами і в пустелях. Можна казати, що спроби зробити «Елдрідж» невидимим завершилися цілковитим успіхом, але постала одна дуже істотна проблема — корабель на деякий час не тільки зникав з очей спостерігачів, а й загалом пропадав фізично, а потім з'являвся знову.

Іншими словами, експериментатори хотіли лише сховати корабель з поля зору, а замість цього одержали дематеріалізацію і телепортацію. За свідченням очевидців, після ввімкнення на есмінці генераторів корабель у філадельфійській гавані поступово огорнула хмара зеленкуватого туману, що сховав «Елдрідж» з-перед очей, після чого туман раптом зник, але при цьому і судно загалом зникло не тільки з екрана радара, а й з поля зору вражених спостерігачів. За кілька хвилин подали команду вимкнути генератори, знову з'явився зеленуватий туман, із якого виник «Елдрідж», але швидко зрозуміли —щось пішло не так.

Люди на кораблі стали геть несамовиті, багато з них блювали, ніхто не міг пояснити того, що сталося... Склад команди зовсім замінили, параметри обладнання трохи скорегували, намагаючись домогтися лише невидимості для радарів, і в жовтні того самого року провели повторний, фінальний експеримент. Спочатку все йшло нормально, після ввімкнення генераторів «Елдрідж» став напівпрозорим, але потім виник яскравий блакитний спалах, і есмінець щез із-перед очей. Затим протягом кількох хвилин корабель, що нізвідкіля з'явився, спостерігали на рейді Норфолка, за півтисячі кілометрів від Філадельфії, а ще через деякий час судно знову матеріалізувалося на своєму колишньому місці.

Та справи у команди цього разу виявилися набагато гірші — хтось явно збожеволів, хтось безслідно зник і більше їх не бачили, а п'ятеро взагалі стирчали із металоконструкцій корабля... Після експерименту, що так трагічно закінчився, подальші роботи з проекту «Веселка» у ВМС було вирішено припинити.

У найекзотичніших варіантах, а так званих свідчень трохи згодом стає дедалі більше, йдеться про те, що моряків із «Елдріджа», котрі блукають «тимчасовими» астральними та іншими петлями, час від часу зустрічають наші сучасники. Є версії, що теоретичну частину експерименту розробляв великий Ейнштейн, який зібрався після його результатів нібито цілковито переглянути свої погляди на природу світобудови. Розповідають навіть, що нещасливий есмінець уже двічі, останнього разу 1983 року, матеріалізувався під час проведення в морі дослідів з електромагнітними приладами.

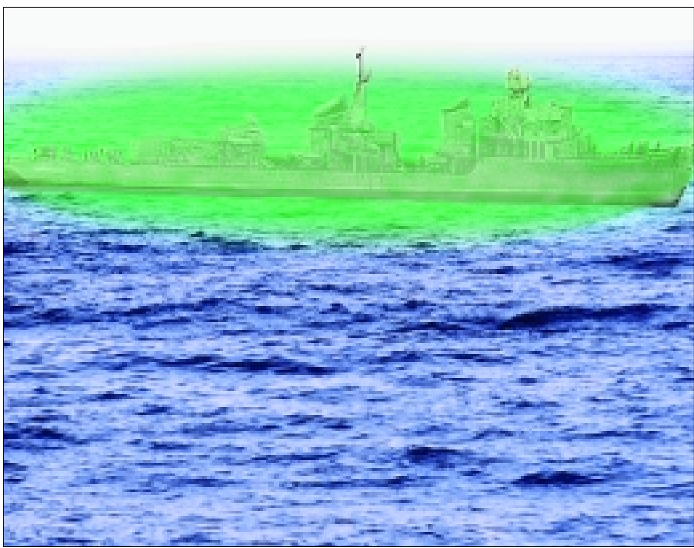
Спричинені резонансом запити в офіційні органи США привели до того, що управління військово-морських досліджень ВМС США помістило на своєму сайті інформацію про те, що «чутки про так званий «філадельфійський експеримент» з'явилися слідами зовсім звичайного дослідження, котре проводили в роки війни на місцевій верфі. Це були експерименти з розмагнічування (дегаусізації) корабля, що могло б зробити його «невидимим» для магнітних мін супротивника».

А на завершення публіку офіційно запевняють, що управління ніколи не проводило жодних досліджень з невидимості: ні 1943 року, ні в інший час. І взагалі, у світлі сучасних наукових знань, учені військово-морських сил не вірять, що такий експеримент міг бути можливий де-небудь, окрім науково-фантастичної літератури.

Є, втім, і третя думка. Багато дослідників, які далекі від фантастики, телепортації і «просторово-тимчасових викривлень» вважають, що «філадельфійський експеримент» — це аж ніяк не пуста безглузда вигадка. Навпаки, таке довге життя неймовірної легенди — швидше, своєрідне «міфологізоване» відображення історії, котра реально відбулася, ніж просто потяг людей до всього «загадкового і незрозумілого». Багато хто упевнений, що таємничість в цьому випадку наводять спецслужби з метою приховування якоїсь інформації. Тепер уже доведено, що майже половина всіх випадків «спостерігання НЛО» наприкінці 1950 і початку 1960 років припадає на секретні польоти новітніх як на ті часи розвідувальних літаків U-2 і OXCART (відомого також як SR-71 або Blackbird). Для дотримання режиму були навіть організовані «витоки інформації» від високопоставлених службовців ВВС, які знаючи правду, однак, розповідали про таємничі літаючі об'єкти.

Цілком можливо, що на філадельфійському рейді справді проводився якийсь секретний експеримент. Ймовірно, що в результаті впливу потужного електромагнітного випромінювання постраждав екіпаж есмінця. А замість визнання в недалекоглядності (у ті часи про шкідливий вплив магнітних полів на людину знали небагато) було запущено в інформаційне плавання такий собі електромагнітний «Летючий Голландець», що вражає нашу уяву сьомий десяток років.

Артем ДМИТРЕНКО.

Проміжні вибори народного депутата України 7 березня 2004 року

Список кандидатів у народні депутати України, зареєстрованих окружною виборчою комісією одномандатного виборчого округу № 61 (Донецька область)

АЛЄКСЄЄВА Оксана Григорівна
1972 року народження, освіта вища, проживає в смт Велика Новосілка Донецької області, вчитель Великоновосілківської загальноосвітньої школи І—ІІІ ступенів № 2, член Партії регіонів. Самовисування.

БІДНЕНКО Валентина Михайлівна
1957 року народження, освіта вища, проживає в м. Авдіївка Донецької області, завідуюча загальним відділом Авдіївської міської ради, член Партії регіонів. Самовисування.

БІЗБІЗ Микола Андрійович
1956 року народження, освіта вища, проживає в смт Велика Новосілка Донецької області, механік автотранспортного підприємства відкритого акціонерного товариства «Люкс-сервіс», безпартійний. Самовисування.

ВАСИЛЬЄВ Олександр Андрійович
1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Донецьку, голова Державної податкової адміністрації у Донецькій області, безпартійний. Самовисування.

ВОЛІКОВ Анатолій Панасович
1939 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Ясинувата Донецької області, пенсіонер, безпартійний. Самовисування.

ВЯЗМІНА Ганна Леонідівна
1965 року народження, освіта вища, проживає в смт Велика Новосілка Донецької області, керуюча Великоновосілківським відділенням Державного ощадного банку України, безпартійна. Самовисування.

ГРІБАНОВ Юрій Миколайович
1950 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в м. Мар'їнка Донецької області, зубний лікар Мар'їнської загальноосвітньої школи-інтернату для дітей сиріт і дітей, позбавлених батьківського піклування І—ІІІ ступенів ім. А. С. Макаренка, член Партії регіонів. Самовисування.

ДМИТРІЄВ Михайло Миколайович
1954 року народження, освіта вища, проживає в с. Богатир Великоновосілківського району Донецької області, директор колективного підприємства «Мрія», безпартійний. Самовисування.

ДМИТРІЄВ Олексій Михайлович
1951 року народження, освіта вища, проживає в м. Сімферополі, директор радіотелевізійного передавального центру Автономної Республіки Крим, член Партії регіонів. Самовисування.

ЖУРАВЛЬОВ Віктор Дмитрович
1967 року народження, освіта вища, проживає в м. Авдіївка Донецької області, інструктор з фізичної культури відкритого акціонерного товариства «Авдіївський коксохімічний завод», член Партії промисловців і підприємців України. Самовисування.

ІЗЮМЧЕНКО Сергій Васильович
1959 року народження, освіта вища, проживає в м. Ясинувата Донецької області, головний інженер Ясинуватського міського об'єднання житлово-комунального господарства, член Партії регіонів. Самовисування.

КОЛЧЕВ Олександр Миколайович
1932 року народження, освіта вища, проживає в м. Донецьку, пенсіонер, безпартійний. Самовисування.

КОНДРАШОВ Олександр Юрійович
1958 року народження, освіта вища, проживає в м. Авдіївка Донецької області, пенсіонер, безпартійний. Самовисування.

КОРНІЄНКО Микола Дмитрович
1959 року народження, освіта вища, проживає в м. Курахове Мар'їнського району Донецької області, начальник будівельно-монтажного управління «Курахівенергобуд», член Партії регіонів. Самовисування.

КОЧЕТОВ Олександр Володимирович
1975 року народження, освіта вища, проживає в м. Донецьку, головний бухгалтер товариства з обмеженою відповідальністю «Новація», безпартійний. Самовисування.

КРАСНОШТАН Володимир Гаврилович
1948 року народження, освіта вища, проживає в м. Донецьку, директор товариства з обмеженою відповідальністю виробничо-комерційної фірми «Гефест», безпартійний. Самовисування.

КРИШНЕВСЬКИЙ Валентин Іванович
1940 року народження, освіта вища, проживає в м. Маріуполь Донецької області, директор дочірнього підприємства «Страхове агентство «Приазов'є» страхового медичного акціонерного товариства «Надія», член Народної партії вкладників та соціального захисту. Самовисування.

ЛЕБЕДЬ Тетяна Федорівна
1964 року народження, освіта вища, проживає в смт Велика Новосілка Донецької області, економіст споживчого товариства «Заря», безпартійна. Самовисування.

ЛЕГКОСТУП Сергій Вікторович
1971 року народження, освіта вища, проживає в м. Красногорівка Мар'їнського району Донецької області, тимчасово не працює, безпартійний. Самовисування.

МОГИЛЕВСЬКИЙ Ігор Петрович
1954 року народження, освіта вища, проживає в м. Красногорівка Мар'їнського району Донецької області, викладач Донецького державного аграрного технікуму, член Комуністичної партії України. Висунуто Комуністичною партією України.

ПЕРЕВЕРЗЄВА Тетяна Вікторівна
1963 року народження, освіта вища, проживає в м. Авдіївка Донецької області, директор науково-методичного центру Авдіївського міського відділу освіти, безпартійна. Самовисування.

ПОРХАЛ Володимир Олександрович
1948 року народження, освіта середня спеціальна, проживає в с. Каштанове Ясинуватського району Донецької області, майстер цеху підприємства «Агроспецмонтажник», безпартійний. Самовисування.

ПОСМІТНИЙ Іван Григорович
1959 року народження, освіта середня технічна, проживає в м. Мар'їнка Донецької області, завідуючий майстернями агрофірми «Агротіс», член Аграрної партії України. Самовисування.

РУБЦОВА Світлана Вікторівна
1970 року народження, освіта вища, проживає в м. Авдіївка Донецької області, начальник відділу сприяння працевлаштуванню та взаємодії з роботодавцями Авдіївського міського центру зайнятості, член Партії регіонів. Самовисування.

СТАРОДУБ Олексій Іванович
1960 року народження, освіта вища, проживає в м. Курахове Мар'їнського району Донецької області, голова фермерського господарства Стародуба О. І., безпартійний. Самовисування.

ФЕДОРКО Сергій Володимирович
1968 року народження, освіта вища, проживає в м. Ясинувата Донецької області, директор спільного медичного підприємства «Медінтердент-сервіс», член Партії регіонів. Самовисування.

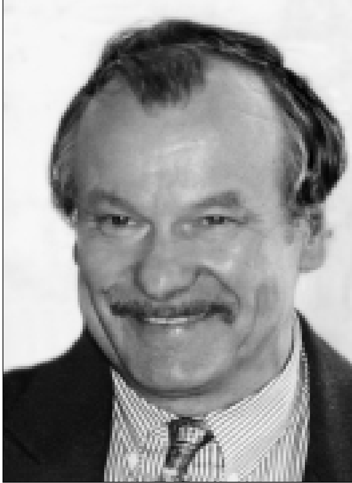
ХИЖНЯК Іван Іванович
1950 року народження, освіта вища, проживає в с. Новобахмутівка Ясинуватського району Донецької області, тимчасово не працює, безпартійний. Самовисування.

Два візити, чотири документи і особистий чинник

РОЗДУМИ ПРО...

За підсумками року в головні торговельно-економічні партнери України на Африканському континенті й регіоні Близького Сходу вибився Алжир, враз випередивши наших традиційних партнерів Єгипет і Сирію.

За даними Держмитслужби України, загальний товарообіг з Алжиром — 355 млн. доларів. Це на 60,8 відсотка більше, ніж 2002 року. І на 57 млн. доларів більше, ніж з Єгиптом, на 63 млн. доларів — ніж із Сирією. За експортними показниками торік Алжир посів 14-те місце в загальному рейтингу торговельних партнерів України.

М. ДАШКЕВИЧ

Цей ривок ще більш вражає, якщо зважити, що 10 літ тому стартувати довелося з 1,6 млн. доларів, а 1999-го товарообіг був майже удвічі (186 млн. доларів) менший. Очевидно, Київ такого розвитку подій не прогнозував, а в МЗС лідерство Алжиру, схоже, і не помітили.

Українське посольство відкрилося в Алжирі в листопаді 99-го. Незадовго до того країну відвідав Б. Тарасюк, а 2002-го — А. Зленко. Оці два пункти — весь перелік «високих» візитів за останні 4,5 року. А в нашій договірно-правовій базі аж чотири документи! Ще дев'ять, повідомили в посольстві, можуть бути підписані за першої можливої нагоди.

Та економічна співпраця між нами розвивалася високими темпами, хоча Київ чомусь не дуже це помічав. Торговельно-економічну місію тут відкрито лиш наприкінці минулого року, коли товарообіг досяг таких обсягів, що не відкрити її було вже неможливо.

У співпраці з будь-якою країною важливі: внутріполітична ситуація, стартові умови для роботи і людський чинник.

Отож, Алжир! Він кілька літ тому вийшов з громадянської війни, що, за різними даними, погубила від 100 до 200 тисяч алжирців. Тут ще діє надзвичайний стан і часом нагадують про себе терористичні угруповання. З теленовин Алжир постає як країна посух, повеней і землетрусів.

Водночас Алжир може говорити про зростання економічних показників і певні успіхи демократичних перетворень, що визнав і ЄС, підписавши з ним 2002 року угоду про асоційоване членство (про що ми лиш мріємо). Цього року Алжир планує приєднання до СОТ. Добробут Алжиру прямо залежить від видобутку нафти і газу (97 відсотків валютних надходжень від експорту і 60 відсотків находжень до держбюджету). На кінець минулого року валютні резерви становили 32 млрд. доларів. Економічні реформи, адаптація законодавчої бази до міжнародних норм приваблюють у країну інвесторів, а ті використовують її і як плацдарм для проникнення на ринки Африки. Нині головний інвестор алжирської економіки — США, що випередили навіть традиційного партнера, Францію. А ще Єгипет, Іспанія, Італія, Німеччина. Торік Алжир став третім реципієнтом прямих іноземних інвестицій на континенті (після Анголи та Нігерії) та першим серед країн Північної Африки. При цьому він — другий отримувач американських інвестицій в арабському світі. Останнім часом Алжир помітно активізував відносини з НАТО.

Щодо стартових умов, то посольство в Україні було відкрито ще 1992 року. Наше посольство в Алжирі — лиш через сім літ. Причини об'єктивні: громадянська війна...

Посольство спершу мало обмежену кількість співробітників, встановлену для всіх країн «другої категорії», незалежно від їх потенційних можливостей. І хоча вже в перші роки роботи стало зрозуміло, що тут торговельно-економічні відносини мають не лише перспективне «завтра», а й реальне «сьогодні», штат так і не змінили: додану на прохання посла одну штатну одиницю — співробітника з економічних питань майже одразу скоротили. Саме тоді як Алжир упевнено виходив у регіональні лідери між наших торговельних партнерів.

Очолити перше наше посольство доручили Михайлові Дашкевичу, кар'єрному дипломату з неабияким стажем і послужним списком. Він взагалі — першовідкривач! На його рахунку вже два посольства, започаткованих з нуля: в Японії й в Алжирі. За здобутки у розвитку україно-японських відносин М. Дашкевич 1997 року отримав орден «За заслуги» ІІІ ступеня. Проте за створення посольства в Алжирі і за успіхи у справі економізації зовнішньополітичної діяльності, до чого завжди закликав наш Президент, пана Дашкевича нещодавно вирішили відзначити відрядженням на «заслужений» відпочинок.

Але зараз не про це.

Японський досвід посла згодився й в Алжирі: там регулярно отримували інформацію про наші експортні можливості, які найліпше розкриваються, коли в країні проводяться ярмарки. Істотне збільшення товарообігу не в останню чергу (якщо не в першу) пов'язане з проведенням в Алжирі у грудні 2002-го першої промислової української виставки. До речі, з нашого боку велику оргроботу провела Виставкова федерація України, навіть без допомоги й підтримки від причетних українських міністерств і відомств.

Посольство вважає: для нарощування темпів співробітництва і встановлення тісніших партнерських стосунків з колегами українським підприємствам вкрай необхідно брати участь у щорічному міжнародному алжирському ярмарку (він тут проходить у червні). Цього року відбудеться 37-й. Є нагода повторити успіх! Проте, повідомляє посольство, ажіотажу серед наших підприємств і компаній не видно. Чи то про успіх нашої виставки не чули, чи ринки не потрібні? Чи керівники наших компаній гадають, що товар можна просувати на зарубіжні ринки, сидячи в розкішних кабінетах і перекладаючи це завдання на посольства?

2—8 липня в Києві вперше відбудеться виставка алжирських промислових товарів. Відомо, що в цій акції хотіли узяти участь і керівники деяких алжирських міністерств. Та наші високі чиновники такі заклопотані, що можуть забути надіслати запрошення, що вже не раз траплялося....

Що буде далі — передбачити важко. А щодо Михайла Дашкевича, то з другої половини лютого він стане пенсіонером. Знаючи цю людину з сильним характером, патріота, істинного професіонала, закоханого в дипломатію, якій він віддав понад 30 літ, важко його уявити з вудкою біля річки!

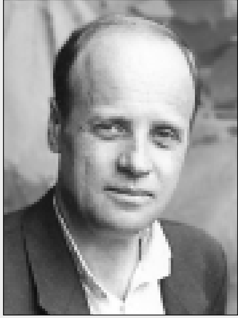
Так само свого часу відправили на пенсію потужних послів, яким вдалося вирішувати проблеми двосторонніх відносин: Юрія Кочубея, Юрія Щербака, Анатолія Шостака, Ростислава Білодіда, Василя Дурдинця, Петра Сардарчука. Мабуть, в МЗС вважають, що треба давати дорогу молодим. Правильно, але варто зважати й на «юність» української дипломатії, та й на те, що в усім світі перевагу в дипломатичній роботі віддають досвіду.

Наталя ФІЛІПЧУК.

НА ЗДОБУТТЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПРЕМІЇ

„Важко сказати, хто все це міг би витримати..."

Тодось Осьмачка у змалюванні Михайла Слабошпицького

М. СЛАБОШПИЦЬКИЙ

Ще в ті часи, коли Михайло Слабошпицький був активним молодим критиком, чий зіркий талант у літературі було швидко помічено, ми з ним не раз вели розмову про жанр біографії. Не можна сказати, що в українській літературі художньо-біографічна проза не мала достатнього розвитку, радше навпаки: у 60-ті, у другій половині 70-х, у 80-ті роки і в інші періоди творчості книжки, в центрі яких були життя, творчий шлях відомих людей, переважно письменників, митців, з'являлися систематично.

Якщо з приводу чогось ми й бідкалися в тих наших розмовах, то це щодо того, яке незмірне багатство для письменників-"біографів" криється в різних архівах і спецсховах, скільки драматичних і трагічних доль, на які так сумно щедра українська історія, чекають на своє справді висохудожнє — в рівень з талантами самих "об'єктів зображення" — розкриття.

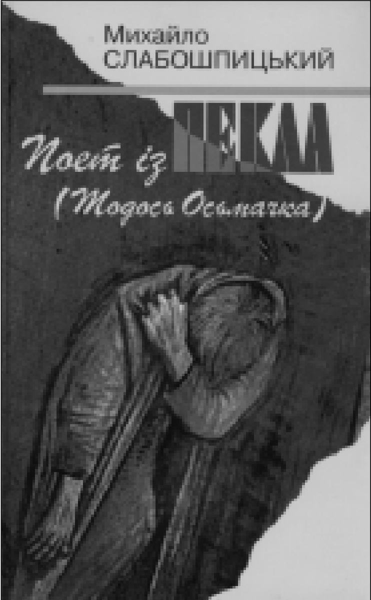
Мріялося тоді про сплав доброї, справжньої прози і живого аналітичного, вдумливого літературознавства. Гадаю, такі задуми виношували багато письменників-літературознавців (свого часу й мені хотілося апробувати цей жанр), а Михайло Слабошпицький зреалізував актуальну для письменства ідею такого жанру. Він знайшов себе і щасливо розкрився у ньому.

Спочатку були "Літературні профілі" (1984), в яких ще домінував, цілком природно, критик і літературознавець, але вже заявляла про себе й схильність до життєписного жанру. Потім, через рік, творчий вибух, якщо можна так висловитися, — роман-есе "Марія Башкирцева".

Далі — ще цілий ряд розвідок портретного характеру, серед яких легко й прозоро написана книжка про українця-мільйонера з Канади, відомого мецената, людину великої душі Петра Яцика "Українець, який відмовився бути бідним".

Новий документально-біографічний роман М.Слабошпицького "Поет із пекла" (вид-во "Ярославів вал", 2003 р.) — ще один творчий успіх.

У розповіді про "самітника, складного в стосунках із людьми, похмурого, відлюдькуватого й конфліктного чоловіка", яким був, за загальним визнанням, Тодось Осьмачка, й контекст, здавалось би, мав бути досить розрідженим, це тло — малолюдним. Але в тому й удалий хід автора книжки, що його Осьмачка постає на перехресті безлічі різноманітних зв'язків — життєвих, особистісних, творчих, солідарних і контроверсійних, виразних, документально засвідчених і віддалених на рівні перегуків, настроїв і мотивів, чи взагалі прокреслених самим автором між різними художніми світами. Книжка, крім того, насичена і реаліями, фактами, деталями контексту літературного і суспільного життя. Кожен період — бурхливі, багаті на творчі спалахи 20-ті роки, макабричні роки тоталітарної згуби, війна й повоєння — поневіряння героя в Європі, Америці — має свій колорит, свою барву, свої проблеми, які терзали душу Осьмачки, який постійно тікав од них.

Автор книжки докладно представляє оточення, щоразу нове, — літературний світ, родичі, земляки, жінки (так і називається окремий розділ). Окупований німцями Львів, що "став літературною столицею України", зустрічі з Є. Маланюком, Оленою Телігою, У.Самчуком, М.Орестом; Осьмачка читає передусім "Думу про Зінька Самгородського" "настороженний і напружений", відсторонений від аудиторії, а проте "над болем і безнадією, що жили в його душі, поінколи брала гору та сила, на якій усе-таки тримається світ, та незрозуміла енергія, яка й живить життя. Потім — Німеччина, Авсбург, МУР ("Мистецький український рух"), нове оточення (Ю. Шерех, Г. Костюк, В. Державин, Ю. Клен, В. Барка), прийняття й неприйняття, високі оцінки творів ("Поет", "Старший боярин") і нерозуміння.

Усі розповіді про життя поета, яке увібрало в себе стільки злигоднів і болю, ніби за десятки мученицьких життів, індивідуалізоване змалювання довколишнього літературного світу, характеристики різних літературних осередків, загальний образ тої чи тої доби і т.ін. — у книжці постають (це основний її змістовий шар) передовсім через і завдяки художнім творам Осьмачки. М. Слабошпицький талановито (тут його досвід критика проявився повною мірою) ув'язав, переплів, поставив у логічну й тісну залежність творчість письменника (більше поезію), його життя і "дух часу". Для цього в автора є підставові обґрунтування: "...В Осьмачки чи не кожен рядок — особистий. Майже за кожним стоїть або буквальний епізод з його життєвої біографії, або та подія, яка вписувалася в історію українського народу, також відбита з відліком його особистої до неї причетності". Або ще: "Це рідко буває, щоб автор і його твори були справді подібні одне до одного (йдеться про "звивистий, гостро перипетійний" шлях до читача творів Осьмачки. — ДДЛ але саме так у цьому випадку". "Зчаста він починає малювати широку епічну картину реальності, але майже неодмінно увага його сконцентровується на похмурому ландшафті власної душі, на який лягають зловісні відблиски апокаліпсичних заграв".

У конкретному аналізі багатьох окремих творів Т. Осьмачки, його "Думи про Зінька Самгородського", поеми "Поет", "Старшого боярина", "Плану до двору", "Ротонди душогубців", збірки "Сучасникам" та ін. знаходимо у книжці чимало справжніх "мікровідкриттів". І в цьому допомагають йому, крім значного фахового досвіду, і... вміння образно, поетично висловити думку. Тактовно, а водночас і не роблячи "паузи умовчання", М.Слабошпицький висвітлює те, що в багатьох спогадах називається "психічним розладом", "душевною хворобою", станом психічного пригнічення, особливо в останні роки, коли його "дикий азарт всезаперечення і всеперекреслювання" спалахує вже мовби за інерцією, коли в ньому, за словами автора книжки, "поселявся страх, який і донищував цей міцний від природи організм". Так, це була хвороба. Але не розуму і навіть не психіки, а — душі, яка зболіла й виснажилася...

Осьмачка був не схожий ні на кого — ні в творчості, ні в світосприйманні, ні в особистому житті. Він не тільки не вмів пристосовуватися, а й взагалі не зважав на сторонні око і думку. Уже відомий письменник, принаймні в еміграційному колі, видатний поет, він миє зал і коридори залізничної станції у Пенсільванії, потім раптово кидає все, нікому нічого не сказавши, рушає до Нью-Йорка і береться мити посуд в ресторані... А то — у якоїсь американської вдовиці косить сіно.

Так — і в творах своїх.

Погодьмося з автором роману-біографії: "Він був один такий. Його шляхом не пішов ніхто. Він не мав ні послідовників, ні учнів. Важко сказати, хто все це міг би витримати".

Чекатимемо перевидань і високих премій — ця талановита книжка їх безумовно заслуговує.

Віталій ДОНЧИК,
доктор філології, член-кореспондент НАН України.

«Не бійся міліції, маля»

СВОЇ—ЧУЖІ

Скажіть, коли працівники міліції добровільно знімають з погонів зірочки і без будь-якого жалю розстаються з ними? Наші стереотипи підкажуть одну відповідь: у разі присвоєння нового звання. Правильно. Однак є й інша відповідь. Її знають працівники міліції, які бувають у Луганському дитячому будинку №1. Це їм доводиться знімати зірочки з погонів і дарувати дітлахам на знак доброї і щирої дружби.

Вихованцям цього дитячого будинку від трьох до семи років. Їх тут трохи більш як п'ятдесят. Діток зібрали з різних куточків області, але їх історії так схожі, що всі вони мимоволі стали родичами. Не по крові. По нещастю. А хіба можна назвати щастям холодний дім і завжди п'яну матір, яку дратує замурзане личко власного сина? Коли замість того, щоб остудити гарячу голівку хворої дитини, материнська рука насолоджується прохолодою мутної склянки, поглинаючи чергову порцію пійла. Майже в кожного з малят є батьки, мама. Точніше, були...

У співробітників підрозділів кримінальної міліції у справах неповнолітніх УМВСУ в Луганській області і різних соціальних служб регіону дедалі частіше з'являється необхідність захищати юних громадян від їхніх власних батьків. Тільки одна цифра: 30% сімейно-побутових конфліктів, скандали і бійки стосуються і дітей. У таких ситуаціях самі маленькі члени родини одержують не тільки фізичні, а й психічні травми. Якщо вчасно не забрати дитину з цього духовно злиденного середовища, вона може загинути або ще задовго до свого повноліття обрати шлях злочинця. У минулому році тільки працівники кримінальної міліції у справах неповнолітніх направили в прокуратуру міст і районів області більше десяти матеріалів, у яких містяться обвинувачення батьків у злісному невиконанні обов'язків з виховання своїх дітей.

Головне заняття дітей — бродяжництво, жебрацтво, дрібні крадіжки. В усіх є батьки, але 61% опитаних дітей зізналися, що в їхніх родинах майже щодня відбувається пиятика, що нерідко закінчується бійками

Якийсь обиватель іронізуватиме, мовляв, рідну матір дитині ніхто не замінить, а дитячий будинок — немов чужа тітка, не здатна на співчуття і душевне тепло. З такими міркуваннями погодитися можна, але з одним важливим застереженням: якщо це справжня матір, а не істота з ницими інстинктами. Так, дитбудинок є дитбудинок. Хоч би як тепло, ситно і затишно було в ньому, маленькому однаково хочеться до мами, неньки, мамусі, хоч вона і стусала його ногами, і залишала самого в холодний квартирі на кілька днів. Дитяча пам'ять образи легко забуває і так само легко відгукується на добро. Свого часу людей у міліцейській формі дитячий мозок асоціював зі злом, що руйнує сімейні підвалини. Саме таке ставлення до міліції формували батьки. А сьогодні ці дяді — кращі друзі, в яких можна посидіти на колінах, поміряти їхні кашкети і навіть зняти зірочку з погонів.

Шефство міліції над дитячим будинком №1 почалося років п'ять тому. До того ж робота ця серйозна, системна, по-військовому чітко організована. Не буває тижня, щоб правоохоронці не відвідали своїх вихованців. Дітвора їх чекає. І не лише через гостинці. Цінність такої дружби малечі і дорослих у тім, що вони, по суті, ... виховують одне одного. У дітей поступово зникає негативний образ працівника міліції, а правоохоронцям такий зв'язок допомагає зрозуміти дитячий світ, у якому відсутня головна ланка — батьки.

На жаль, по досягненні семи років вихованці залишають стіни дитбудинку, що стали рідними. Їх переводять до інших дитячих будинків та інтернатів, де можна здобути освіту. Випускні святкові ранки семиліток — завжди сумна подія для всіх: вихователів, нянечок і для працівників міліції. Як складеться подальша доля дітлахів? Керівники обласного управління МВСУ і завідувачка дитбудинку Інна Швець уже давно плекають думку залишати вихованців у цих стінах до повноліття. Щоб становлення дитини як особистості відбувалося в них на очах і з їх допомогою. Адаптація малечі у перші дні життя поза будинком супроводжується часом дуже великими складнощами. Чи переживуть дітки таке випробування ще раз? Сьогодні вихователі знають характери усіх своїх дітей, їхні нахили, здібності, фізичні вади. Знають, на які кнопочки дитячої натури треба натискати, щоб включити активність чи приборкати непомірну енергію. Так і вели б вони своїх вихованців по життю ще десять років, поки ті не здобудуть освіту і одержать паспорт. Працівникам міліції теж було б спокійніше працювати. Діти зростали б під їхньою опікою і вийшли б у велике життя нормальними людьми.

Обласне управління міліції провело анкетування серед неповнолітніх, які перебувають у притулку. Результати опитування викликали велику тривогу. Із тринадцяти дітей у віці десяти років половина ніколи не ходили до школи, тільки двоє з десяти неповнолітніх мали два класи освіти, троє — три класи і двом удалося закінчити четвертий клас. Головне заняття дітей — бродяжництво, жебрацтво, дрібні крадіжки. В усіх є батьки, але 61% опитаних дітей зізналися, що в їхніх родинах майже щодня відбувається пиятика, що нерідко закінчується бійками. Жити в такій родині не хочеться... Виходить, що дитбудинок може вберегти дитину від батьків?

— Діти жили б у нас, а навчалися б у звичайній школі, — ділиться своїми проектами Інна Олексіївна Швець. — Наш дитбудинок розташований у прекрасному місці. Тихо, зелено. Поруч — спортивна школа, будинок дитячої технічної творчості, куди ми сьогодні водимо своїх вихованців. Крім того, кожного літа оздоровлюємо їх на морі, якщо дитині потрібна операція або додаткове лікування, вона їх одержує. Крім того, в нас чудові шефи — працівники міліції. Одне слово, до 17—18 років дітлахи під нашою турботою і доглядом.

Власне, в ідеї створення в Луганську дитячого будинку змішаного типу супротивників немає. Але немає і коштів. А гроші потрібні для будівництва додаткових приміщень для старших вихованців. Однак, спостерігаючи, з якою енергією Інна Олексіївна береться розв'язувати цю проблему, віриш, що такий дитбудинок у Луганську буде. Так думають і в УМВС у Луганській області.

Алла АНТИПОВА.

Луганськ.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

КОМЕНТУЮЧИ ПОДІЮ

Хто замовник провокації?

Цього тижня предметом гострих дискусій стала стаття в газеті «Аль-Хаят». В ній стверджувалося, що «Аль Каїда» має ядерну зброю, яку продали українські вчені. Чому дедалі частіше Україна стає головною героїнею в скандальних статтях? Хто зацікавлений в її поганому іміджі на міжнародній арені? Ці запитання кореспонденти «ГУ» поставили вітчизняним експертам.

Леонід ПОЛЯКОВ, директор військових програм Центру Разумкова:

— Поки що ніхто з фахівців ні в Україні, ні в США, ні в Росії ще не сказав чогось іншого, крім того, що це провокація. Можливо, вона пов'язана з політичним, безпековим, економічним чинником або з комбінацією їх усіх. Мета публікації залежить від інтересів її замовників. Якщо вони діють у сфері безпеки, то це може бути пов'язано з якимось шантажем або провокацією певної дискусії, під час якої необхідно отримати додаткову інформацію. Це може бути і суто політична провокація — спроба привернути увагу до процесів, які відбуваються в Україні. Або, навпаки, — відволікти увагу від якихось процесів, про котрі ми навіть не здогадуємося. Це може бути й економічний чинник, намір створити негативний імідж України, яка намагається встановити свої економічні інтереси в Іраку і посилити їх на Близькому Сході. Що саме криється за публікацією, сказати важко.

Віктор НЕБОЖЕНКО, президент Агентства корпоративної підтримки «Трайдент»:

— Перше, що впадає у вічі: всі подібні заходи і акції пов'язані з виборчою кампанією 2004 року. Поза всяким сумнівом, такого роду інформаційно-політичні провокації, а інакше це ніяк не назвеш, пов'язані з довготривалими стратегіями. І це тільки перший крок. По-друге, і це дуже серйозно, Україна, на жаль, стала майданчиком для жорстких геополітичних зіткнень між Заходом і Сходом. Ніколи зовнішні чинники і геополітичні актори так безпосередньо не втручалися у внутрішньополітичне життя України, як нині. Ось і остання публікація свідчить, що наші друзі і наші вороги за рубежем відіграють надто активну роль у тому, що відбувається в країні.

І третій чинник. Відсутність єдиної політичної еліти, яка, звісно, ніколи не дозволила б, щоб з країною так обходилися. Саме тому й можливі подібного роду операції. Тобто, якби в нас була єдина політична і економічна еліта, то, звичайно, така акція моментально викликала б реакцію. А що Україна в цьому сенсі тільки стає на ноги, то, звісно, Захід знає, що відповіді не буде.

Ірина БЕКЕШКІНА, науковий керівник фонду «Демократичні ініціативи»:

— Звідки беруться такі безпідставні претензії до України: з-за кордону чи все-таки вони інспіровані деякими силами всередині країни? Це питання залишається відкритим. Я припускаю: цілком можливо, що певні сили в Україні, яким не подобається зближення країни із Заходом, могли запустити таку неправдиву чутку, щоб іще більше загострити наявні протиріччя. Водночас Україна справді дедалі більше стає ізгоєм, об'єктом постійних претензій, скажімо, з боку ПАРЄ або інших демократичних організацій. І слід зауважити, що претензії часто справедливі. Водночас вона — зручний об'єкт для критики. Бо Білорусь — це зовсім безнадійний варіант. Росію зачіпати не можна: вона велика і має ядерну зброю. Азербайджан не чіпають, бо там нафта... Але чи можна сказати, що Україна стала світовим «пугалом»? Навряд чи. Хоча б тому, що Україну взагалі досі за межами Європи мало знають.

Віктор ЗАМЯТІН, незалежний експерт:

— З 1992 року таких статей вже було не один десяток. Це, звісно, пов'язано і з внутрішньою ситуацією в країні. Але абсолютно очевидно й інше: Україна для когось — конкурент, і не для всіх бажано, щоб вона була присутня на військових ринках. У даному разі це ринок відбудови Іраку. Там є багатомільярдні контракти. Деякі вже підписано, деякі — ще ні. Буде ще друга хвиля, коли контракти розподілятиме вже іракський уряд. І якщо на першому етапі все залежить від доброї волі Сполучених Штатів, то на другому — Бог його знає, які чинники відіграватимуть головну роль. А якщо створити Україні поганий імідж, то вона, очевидно, від цього не виграє. І подібні публікації вже не раз з'являлися перед прийняттям важливих для України рішень, впливаючи на їх результат.

Щодо фактів, наведених у статті, то, звісно, ніхто не може гарантувати, що в Україні не було дядька чи тітки, які заявили б, що вони мають танк, ракету, ядерну зброю і готові її продати. Такі люди є в будь-якій державі. В це я можу повірити. Але я ніколи не повірю, що якась компанія, котра справді мала в своєму розпорядженні зброю, могла б продати її тишком-нишком, щоб це не було відстежено. Навіть якщо не зважати на представників Росії, котрі запевняють, що абсолютно всю ядерну зброю було вивезено з України до Росії, завжди можна бути впевненим: за будь-яким пересуванням ядерних матеріалів через кордони иде надзвичайно серйозний моніторинг. Якби раптом це сталося, мені навіть важко уявити, який був би тиск з боку Сполучених Штатів.

Олександр БОГОМОЛОВ, віце-президент Центру близькосхідних досліджень:

— Одне можу сказати: «Аль-Хаят» — не бульварний листок, а дуже серйозна і впливова арабомовна газета. Я не можу відповідати за чесність журналістів, але цілком припускаю, що в їхні руки потрапив якийсь фактичний матеріал. Щодо пошуку негатива стосовно України або інших країн колишнього СРСР, тут вибудовується цілий ряд, у якому Україна нічим не вирізняється. Підозра в тому, що Радянський Союз з моменту розвалу є потенційним джерелом нелегального експорту ядерних і загалом військових технологій залишилася. Певною мірою її «підігріли» горезвісні плівки Мельниченка. Створено якийсь стереотип, котрого важко позбутися. Я не думаю, що є якась міжнародна антиукраїнська змова або ще щось на кшталт цього. Гадаю, будь-якому журналістові, котрий хоче одержати гонорар за статтю, цікаво написати щось неабияке. А от хто йому підкинув матеріал — це, справді, питання. І коли нам як простим спостерігачам поки що незрозуміло, на чому грунтувалася публікація «Аль-Хаят», то українській владі це має бути цілком зрозуміло. Бо для української влади аж ніяк не проблема з'ясувати, а що там було насправді. І, якщо знадобився, всі ці фактичні відомості можна пред'явити на суд міжнародної громадськості.

Вельми аналогічна тема — про продаж пакистанським ученим ядерних технологій до Лівії та Північної Кореї — нині лунає в Ісламабаді. Там без реального розслідування із залученням міжнародних експертів скандал навряд чи буде закрито. На щастя, Україну в світовій дискусії не обговорюють на тому рівні, на якому обговорюють тепер Пакистан.

Якщо ви другу добу ночуєте на вокзалі, то з вами щось не так

ТЕРИТОРІЯ НОЧІ

Це фраза однієї енергійної одеситки, котра голосно скаржилася біля входу до столичного Центрального залізничного вокзалу оторопілому юнакові на те, що вже третю ніч проводить тут.

Кому місце біля військової каси?

Перший поверх. Зала чекання. Північ. Різкий контраст строкатої розмаїтості бару, розташованого по центру, і сонною сірою масою людей. Тепло. Сплячих — відсотків 80, інші дрімають. Місця всі без винятку зайняті. Тиша.

Тільки в куточку гуде купка чоловіків. Сидять навпочіпки, посередині на газетці сало, домашня ковбаса, розламаний буханець хліба і дещо у пляшці з-під оцту для зігріву. Далі під віконцем каси на газетках хлопчина намагається заснути. Під іншими віконцями також сплять. Тільки біля цілодобової військової каси вакантне місце.

Бабуся, котра страждає від безсоння, не відпускаючи «кравчучку», щось монотонно шепоче. З'ясовується, не бачить майже, то їй біля каси продиктували час відправлення потяга, номер вагона і місце — от і повторює тихенько, щоб не забути. А то чого потім марно сплячих людей розпитуваннями турбувати.

Ніхто нічого не читає. Палити теж практично не виходять — місце займуть, а сваритися безглуздо. Біля самого виходу довгобородий дід з королівською поставою проводжає колючим поглядом.

Де талант застосувати?

Для когось вокзал — спогади про старе добре життя. Як, наприклад, для екс-«наперсточника» і «лохотронця» Льохи, афериста невизначеного віку, який спився і тепер проводить вечори за пляшкою дешевої горілки. Але все-таки на «рідному» вокзалі.

— Ти на мене так не дивись, я раніше красень був. Дівки біля мене днями юрбилися. Захоплено витріщалися, як я народ на гроші розводжу. Знали, Льоха потім усіх у ресторані пригощає. Акторів своїх тримав, платив їм щедро, коли лохів уміло залучали. Золоті часи були! Грошей — неміряно мав. А зараз нема де талант застосувати...

— Де ж це «неміряно» тепер? — запитую.

— Чого вз'їлася? Та я, бувало, міг на денний дохід до Москви на два дні «забуритися» і гуляти по-багатому. Шмотки дорогі фемінам своїм купував. Одного перекупника якось на чотири штуки «зелених» розвів. Він по товар їхав. Ну ти скажи, хіба не лох? Це люди, які самі хочуть гострих відчуттів. Це наче фільми жахів для розрядки дивитися. Їх кожен взуєш, вони потім про всі свої проблеми забувають. Чим не розрядка? А жаліти їх не можна. Я якось одну бабку пожалів, гроші повернув, то потім тиждень працювати нормально не міг.

Куди дітися з 2-ї до 4-ї?

Другий поверх. Платна зала. Вхід чотири гривні. Замість незручних залізних крісел зручні дерев'яні. Людей мало. Сплять. Тільки дві бабусі тихо щебечуть про щось безтурботно. Говірки. Одна з них не киянка, їде в Кишинів, треба в Києві півночі перечекати. То вона свою подругу викликала на вокзал... погомоніти (сто років не бачилися)!

Найреспектабельніша зала. Десять гривень. Дорогі дивани. Фонтан. Майже порожньо.

У довгій безплатній залі з виходами на перони холоднувато. Одразу біля вікна бомж жіночого роду в обпісяних гетрах і одному тапочку старанно зачісується. У радіусі десяти метрів — нікого. У залі десь на рівні четвертого перону галас — циганська родина з'ясовує стосунки. За всіма правилами — з лементом, потиличниками дітям тощо. Але ніхто не обурюється, навіть не дивиться в їхній бік. Чоловік у сусідньому ряду тільки озирнувся на них — і професійна звичка дітвори спрацювала. Ось циганчата вже взяли в облогу невдаху благаннями-вимогами про гроші.

Повертаюся на перший поверх. За десять хвилин друга. В уже згаданій величезній теплій залі пробудження сонного царства. Натовп людей — розхристаних, заспаних, з виразом образи і приреченості на обличчях — неохоче випливає з розчинених дверей, їх підганяють охорона і жваві прибиральниці, що почали роботу. З 2-ї до 4-ї залу зачинено на прибирання. Сусідня відчиняється о 6-й ранку(!?). Ось і розходяться всі, хто куди, хоча місць на другому поверсі теж уже немає. На найближчі дві години ці люди — неприкаяні. Кілька бабусь з важкими сумками та дід з колючим поглядом (як з'ясувалося, без ноги) сіли просто на сходах.

Що поїсти?

А підкріпитися людині, котра не звикла до столичних цін, тут, прямо скажемо, задорого. Найдешевший бутерброд — з рідним чорним хлібом і салом, не по-рідному нарізаним напівпрозорими скибочками, — 1,20 грн. Далі бутерброд з натяком на оселедець — 1,50 грн., з ковбасою чи м'ясом — 2—2,20 (причому на першому поверсі вони напівзасохлі, на другому — трохи свіжіші), а щось істотніше — до 10 грн.

До речі, в буфеті на Південному вокзалі і ціни нижчі, і товар свіжий, але людей чомусь майже немає.

У барі платної десятигривневої зали асортимент геть інший: замість біляшів бутерброди з ікрою, різноманітне печиво, 50-грамові пляшечки із заморськими текілою і віскі (за ціною від 50 до 80 грн. за штуку!). Є і на розлив, а «мерзавчики» — мабуть, для недовірливих.

* * *

Про це місце знято багато фільмів і написано чимало книжок. Для когось це — перевалочний пункт, для когось — тимчасовий притулок. А можливо, відправна точка для початку нового життя.

Марічка КОРМУШКІНА.

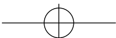
Чи знаєте ви, що...

● Перша будівля столичного вокзалу в кінці вулиці Безаковської (нині вул. Комінтерну), зведена за проектом архітектора С. Вишневського близько 1870 р., була однією з найбільших споруд свого часу.

● Зведений за проектом А. Струве 1870 року майже кілометровий залізничний міст через Дніпро був тоді найдовшим у Європі.

● Напружену, спрямовану вгору лінію в центрі композиції вокзалу з величезним еліпсоподібним віконним прорізом архітектор Вербицький накреслив не за допомогою циркуля і лінійки, а намалював від руки!

● Після реконструкції в 2001 році у двох приміщеннях вокзалу встановлено єдині в СНД світлодіодні екрани з високим розділенням.

6 лютого. Київ. На митниці затримано найбільшу за роки незалежності колекцію старовинних культових предметів.

7 лютого. Запоріжжя. Начальник міського управління культури Ірина Чернишова (в центрі) відкриває виставку місцевих художників «Колорит».

9 лютого. Київ. Внаслідок вибуху, що пролунав у місцевому суді Дарницького району столиці, постраждало 11 осіб.

8 лютого. Севастополь. Під час знешкодження німецької донної міни часів Великої Вітчизняної війни.

12 лютого. Київ. Пікети Української екологічної асоціації «Зелений світ» біля адміністрації Президента з вимогами не виводити Державну службу заповідної справи з підпорядкування Міністерства охорони навколишнього середовища України.

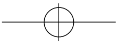

10 лютого. Голова Верховної Ради України Володимир Литвин безоплатно передає Національній бібліотеці України імені Вернадського три томи «Сборника народни умотворения, наука и книжнина», виданих у Софії в 1889 році.

11 лютого. Київ. Відбулася зустріч Голови Верховної Ради України Володимира Литвина з послами країн Європейського союзу, країн — кандидатів на вступ до ЄС і країн «великої сімки».

Україна олімпійська: 1952—2004

ІМЕНА

Олександр КОЛЧИНСЬКИЙ

Досьє «Голосу України»

Колчинський Олександр Леонідович. Дворазовий олімпійський чемпіон із класичної боротьби у важкій вазі — Монреаль, 1976, Москва, 1980. Чемпіон світу 1978 р., СРСР — 1974, 1976—1978.

Незабутній чемпіонат 1974 року. В історії боротьби ще ніколи не було такого, щоб 19-літній «хлопчисько» претендував на золоту медаль у важкій вазі у змаганнях чоловіків дорослих і дуже огрядних. Усі вони були важчі за нього на 10—20 кілограмів і фізично вочевидь сильніші. Усі були досвідченіші, хитріші й підступніші. Усі мали твердий намір дати навчально-показову прочуханку нахабному хлопчиськові. Йому, «салазі», ще рік у юніорах ходити, а не з дорослими змагатися!

Суперники Колчинського робили все від них залежне, щоб не пропустити його далі другого кола. Це ж бо так просто! Поразки у двох перших колах — і третього йому не бачити. Побачив...

Екс-чемпіона СРСР та Європи Анатолія Кочнєва з Омська Колчинський «покарав» на шість балів. Чемпіон СРСР тбілісець Шота Морчиладзе — кращий серед усіх важковаговиків світу майстер кидків прогином. Колчинського не кинув. Програв.

Дійшов Олександр до фіналу, дійшов до десятиразового призера першості СРСР мінчанина Анатолія Зеленка. Але й цього разу нічого незвичайного не сталося. Наприкінці поєдинку фізично дуже сильний Зеленко так сильно втомився, що просто перестав рухатися по килиму і був дискваліфікований за відверту пасивність.

Наступного року могутній Зеленко виграв звання абсолютного чемпіона СРСР. На цих змаганнях Колчинський не виступав...

Найгрізнішим суперником українського важковаговика був видатний болгарський борець Олександр Томов. П'ятиразовий чемпіон світу, Томов тричі був поряд з олімпійським золотом. Але від першого золота його відштовхнув ленінградець Анатолій Рощин (Мюнхен-72), а до двох інших золотих нагород (Монреаль-76, Москва-80) його не підпустив киянин Колчинський. Три олімпійські старти — три срібла!..

Монреаль-76. У першому двобої Колчинський поклав на спину поляка Хенрика Томашека, кількаразового призера європейських турнірів. Аргентинець Карлос Браконі протримався проти Олександра тільки 48 секунд, норвежець Ейнар Гундерсен — трохи більш як дві хвилини. Призер першості світу румун Роман Кодряну пручався до 37-ї секунди, і перед хлопцем з Києва відчинилися двері фіналу, де його чекав великий Томов...

Уже сам початок цього двобою свідчив, що ленінградська історія не повториться. Як тільки суперники зійшлися в центрі, Колчинський боляче «стукнув» Томова «кочергою» — блискавичний кидок через спину дав три бали.

Навіть найнезворушніші фахівці не могли приховати свого подиву. Колчинський, якого, за логікою, мав роздавити авторитет суперника, котрий мусив безсило тупцювати перед неминучим психологічним бар'єром за назвою «Томова неможливо перемогти» (адже п'ять попередніх програшів чогось коштували!), цей Колчинський, як він сам висловився, «відкрив сезон найжорсткішого пресингу». 11:6 на користь Колчинського. Так було виплавлено перше олімпійське золото.

Перед Олімпіадою-80 в Москві стосунки між Колчинським і новим керівництвом збірної СРСР загострилися до краю. Колчинський був вольницею, дуже важко керованою вольницею. Він не терпів тренерського диктату. Він сам визначав, що йому потрібно. Міг тренуватися до упаду, але тільки тоді, коли сам вважав, що це потрібно. А коли такої потреби, на його думку, не було, він міг і з режиму, як він сам казав, «випасти», міг і «сухий закон» порушити. Міг, ніде правди діти.

Про те, що великий спорт потребує жертв, потребує аскетизму, Колчинський знав не гірше від нас. Адже він був чемпіоном СРСР, чемпіоном світу, олімпійським чемпіоном. Усі правила він знав, але не завжди виконував їх. Ось таким він був й іншим бути не бажав. А ще точніше —не міг. Характер — не костюм, його не перешиєш...

У збірної країни крос. Завершальний, контрольний. Хлопці стартують на алуштинському «Спартакові» і мають бігцем піднятися на «Катьку» — високу гору, вершина якої своїми обрисами нагадує фігуру і профіль лежачої жінки. Команда рушає зі стадіону. Капає дощик. Тренери йдуть під навіс і бачать там — Колчинського! Він вирішив дочекатися під цим навісом повернення хлопців із кросу. Бігти він і не думав. «Фінішував» через 100 метрів, сховавшися за найближчим поворотом від тренерських очей. Починався, як розумієте, «виховний момент», у якому рефреном лунало одне речення: «І після цього ти розраховуєш на другу олімпіаду?!»

Жах, чи не так? А Колчинський, який у кишеню по слово ніколи не ліз, цього разу чомусь мовчить і з якоюсь дивною увагою роздивляється на вологій землі відбиток своєї 48-го розміру кросівки.

— Чого ти мовчиш, Алику, чого ти, як йог, уп'явся в одну точку?! Соромно нам в очі дивитися?! Сказати нема чого?!

І тоді Колчинський з геть незворушним обличчям відповів:

— Та от дивлюся на цей відбиток моєї кросівки. Ви знаєте, що це таке?.. Це слід дворазового!..

Згодом він казав мені: «Я себе добре знаю. Працював на тому, здається, передостанньому зборі, як віл. Наївся навантажень під саму зав'язку. Ще ковток — і був би «перебір». Але тренерам цього не поясниш. То навіщо було в довгу полеміку пускатися... Тренери все одно мене не «почули б». У них один принцип: партія сказала — «треба!», комсомол відповів — «єсть!» Ну, не потрібна мені була тоді «Катька». Та я стільки разів на неї бігав, що їй давно настав час прокинутися і віддатися мені посправжньому, привселюдно!»

Москва. Олімпіада-80. Як ви думаєте: кого жереб вирішив звести у фіналі? Правильно: Колчинського з Томовим!..

130-кілограмові велетні, закувавши один одного сталевими обіймами, довго стоять нерухомо. Першим напруження не витримав Томов, пішов з хреста-захвату. Люди, що відбувається: «болгарський цар» — великий майстер кидків з хреста-захвату — не кидав з «хреста»?!

Є думка, що здивований суперник — це майже переможений суперник. От у цьому і вся таїна: Томов не просто здивований, Томов уражений! Досі не було у світі борця, який не тікав би від томовського «хреста». А Колчинський не тікав, понад те: він шукав цей захват, Колчинському «хрест» чомусь був потрібен більше, ніж йому — Томову. Чому?

Запитання зависає в повітрі. У Томова немає на нього відповіді. Він просто не знає, що йому робити, як боротися? А Колчинський знає: темп, ще раз темп!

Закінчувалася восьма хвилина, коли Колчинський «петлею» витягнув суперника мало не по стійці «струнко» і пірнув під його руку. 4:2 — веде киянин. Минають останні секунди двобою... Гонг! Перемога!

Олександр Колчинський — єдиний серед українських борців греко-римського стилю дворазовий олімпійський чемпіон. Той відбиток на вологій алуштинській землі насправді виявився слідом Дворазового...

Ян ДИМОВ,
заслужений журналіст України,
перший віце-президент
Федерації греко-римської
боротьби України.

На знімку: знаменитий захват Олександра Колчинського (ліворуч — болгарин Томов).

ФУТБОЛ

Збірні розпочинають сезон

Як нам повідомили у прес-службі ФФУ, 16 лютого в Кончі-Заспі відбудеться традиційний день відкритих дверей в національній команді України.

А днем раніше до тренувального центру київського «Динамо» почнуть прибувати футболісти збірної для підготовки до товариського поєдинку в Лівії проти місцевої збірної.

На час написання цього матеріалу нам було відомо, що Олег Блохін та його помічники мали намір викликати на збір майже тридцять гравців.

На запитання, чому спаринг-партнером обрали саме команду України, в Лівійській федерації футболу відповіли так:

— Наші країни мають дружні стосунки. Зрозуміло, що охоче розширюватимемо і спортивні контакти. Про те, що футбол у вас і в нас має велику популярність, либонь, і казати не варто. Тому з радістю зголосилися на проведення такої зустрічі в нашій столиці.

Звичайно, шкода, що у складі українців наші вболівальники не побачать Андрія Шевченка. Адже нападник «Мілана» популярний в Лівії. Хоча ми знаємо, що у збірній України є чимало висококласних майстрів.

Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

— А хто гратиме за вашу команду?

— Її складено переважно з футболістів, які виступають у національному чемпіонаті. Хоча в нашій збірній є кілька гравців, котрі грають у зарубіжних клубах: Аль-Сааді Каддафі — в італійській «Перуджі», в Тунісі — Тарік Таїб і Хаммалі, а Джиад Монтасер виступає за команду італійської Серії B.

Поєдинок молодіжних збірних Лівії та України обслуговуватиме бригада місцевих рефері, а матч національних команд доручено провести суддям ФІФА з Марокко.

...До цього додамо, що матч Лівія—Україна 18 лютого у прямому ефірі планує транслювати телеканал «Інтер» (19.55). Показ відеозапису зустрічі «молодіжок» почнеться о 00.25 (обидві трансляції — за київським часом).

В. Б.

На знімку: грає збірна України.

ДАЛІ БУДЕ

ВИПАДОК

Грабіжник став жертвою інших злодіїв

У Франції, в маленькому містечку Нантерре, стався унікальний випадок: зловмисник, який грабував ювелірний магазин, сам став жертвою пограбування. 26-літній чоловік припаркував мотоцикл неподалік місця злочину, щоб потім швиденько втекти до прибуття поліції. Однак, набивши кишені награбованим і вискочивши на вулицю, зловмисник не знайшов свого двоколісного рятівника — його хтось зухвало вкрав.

«На своїх двох» злочинцю не вдалося втекти від поліції, і його схопили. Тепер грабіжник перебуває у камері попереднього ув'язнення і чекає на вирок суду. Один із місцевих поліцейських зауважив з цього приводу: «Принаймні він може повідомити про крадіжку мотоцикла, який досі так і не знайшли», — **повідомляє «Кореспондент».**

А Румбо пританцьовує поряд

ОТАКОЇ!

Мандрівник-екстремал Сергій Гордієнко, котрий вирушив з рідного Дніпропетровська у пішу подорож навколо світу, перетнув Черкащину.

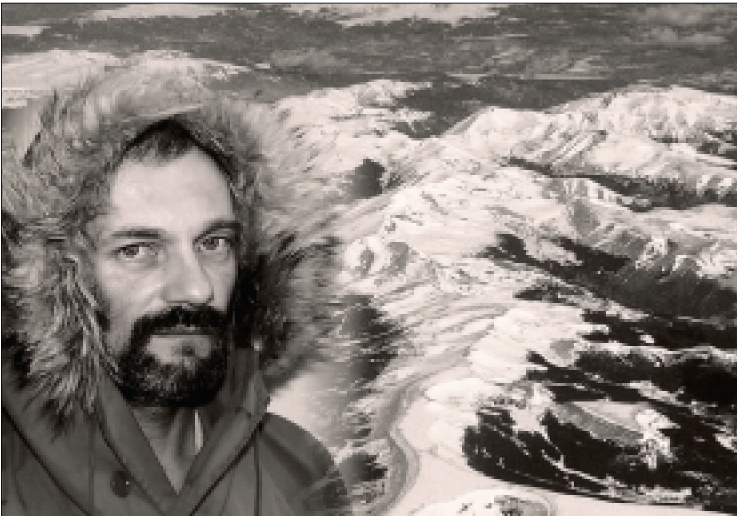

Фото Миколи НЕЧИПОРЕНКА.

У Золотоноші 45-річний доцент кафедри екстремального туризму Київського університету туризму, економіки і права зробив короткий перепочинок і відповів на запитання журналістів. Зокрема, Сергій Гордієнко розповів, що він уже брав участь у багатьох ризикованих мандрах. Двічі побував на Північному полюсі, в Антарктиді, обійшов ледь не все узбережжя від Північно-Льодовитого океану до протоки Дежньова.

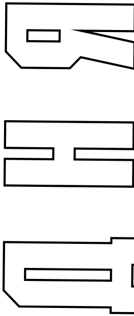
— Я вирушив у навколоземну мандрівку 2 грудня минулого року, — повідомив екстремал. — Триватиме вона чотири роки. На каркасно-надувному човні я перетну Тихий і Атлантичний океани...

Разом з Сергієм Гордієнком відміряє кілометри його вірний чотириногий друг лабрадор Румбо. Крім подорожніх нотаток, пішоходець за завданням ЮНЕСКО складатиме реєстр пам'яток історії та культури, котрі траплятимуться на його шляху.

Лідія ТИТАРЕНКО.

Черкаська область.

ЦЬОГО

- 1786 р. Розпочала діяльність Київська міська дума.
- 1897 р. Помер письменник та історик Пантелеймон Куліш.
- 1908 р. Народився Петро Шелест, партійний діяч УРСР. Був першим секретарем ЦК Компартії України.
- 1943 р. Визволено від гітлерівців Ворошиловград (Луганськ).
- 1956 р. У Москві розпочав роботу XX з'їзд КПРС, який розвінчав культ особи Сталіна.
- 1993 р. Україна, Польща та Угорщина уклали договір про співробітництво народів Карпатського регіону.

Микита і в Африці Микита!

ЗНАЙ НАШИХ!

Семикласник з Ніжина Микита Торжевський потрапив на передачу «Найрозумніший» в останню мить — і дійшов до суперфіналу, і майже весь час лідирував, бив дорослі рекорди. Лише на фініші, та й то через непорозуміння, трішки поступився на два роки старшому москвичеві.

— Дивився «Найрозумніший» по телевізору й захотів сам спробувати, — розповідає Микита. — Пройшов телефонний етап, приїхав на відбіркову гру до Києва. В першому турі не відповів на одне запитання, дуже хвилювався. Проте звик чіплятися до останнього й таки надолужив відставання. А потім пішло легше...

Загалом було вісім відбіркових ігор, по 12 українців і 12 росіян. Троє переможців кожної відбіркової гри потрапляло до суперфіналу. З 24 суперфіналістів 14 представляло Росію й 10 — Україну. Коли залишилося шість учасників, ситуація була рівна: три на три.

А на останньому етапі суперфіналу росіянин уже опинився в компанії двох українців. Вочевидь, чимало наших читачів пам'ятають ці перипетії з різдвяної трансляції на каналі «1+1». Микита брав участь в останній, восьмій, відбірковій грі.

Темами для гри він обирав спорт і тварин, хоч сам Микита найбільше любить футбол. А щодо тварин — це вплив бабусі. Інеса Віталіївна — завідувачка кафедри зоології Ніжинського педуніверситету, професор. Вона бувала в експедиціях на всіх континентах, крім Антарктиди. І туди б дісталася, вже записалася матросом на судно, що йшло на шостий континент, та рідні не пустили. А якось бабуся вполювала гімалайського ведмедя — майстер спорту зі стендової стрільби все-таки! Бабусине захоплення передалися й старшому братові Микити — Денису, він першорозрядник з баскетболу, готує до захисту кандидатську із зоології. Є в Микити й домашні тварини: такса Кай, кицька Лорик і папуж Ося.

— До гри Микиту не готували, там і неможливо підготуватися, — каже мама Олена Ромуальдівна, кандидат у майстри спорту зі спортивної гімнастики, викладач географії, фізкультури та класний керівник того самого 7-А, де вчиться її син. — Бог дав йому швидке мислення, з двох років син навчився читати. Цікавиться науково-популярною літературою. Хапав і нахапався, — розповідає пані Олена. Вона, до речі, дипломантка всеукраїнського конкурсу «Вчитель року».

На суперфіналі Микиту підтримували рідні й однокласники. Тримали плакати — «Никита, лопни, но держи фасон!», «Никита и в Африке Никита!».

— Його виокремлювали й уболівальники, й ведуча Тіна Канделакі, — розповідає Олена Ромуальдівна, — тому, що він найрозумніший (мамі назва передачі не подобається), а тому, що веселий... і звичайний. Там були й аж занадто розумні діти з мовою професорів Інституту міжнародних відносин. А Микита — звичайний хлопчик, тим і викликав симпатію.

Фото Олени ТОРЖЕВСЬКОЇ (із сімейного альбому).

На суперфінал Микита з'явився в бордовому шкіряному костюмі. І треба такому статися, ведуча також вдягнула вечірнє вбрання бордового кольору! Тому Тіна Канделакі підійшла до Микити й пожартувала:

— Ну, які плани на вечір? Ми з вами сьогодні така гарна пара...

— Гадаю, я дуже стомлюся, тому поїду в готель відпочивати, — викрутився Торжевський.

Сергій ХОМІНСЬКИЙ.

Малювання вогнем

ВИСТАВКИ

Ювілейну персональну виставку заслуженого художника України Володимира Бахтова розгорнуто в миколаївському музеї імені Верещагіна. В історії музею це найбільша експозиція, понад 400 робіт. Водночас представлено два взаємозалежні проекти — «Ольвія. Реконструкція простору» і «Ойкумена». Сюди ввійшли графічні серії «Ольвійські легенди», «Гілея — країна лісів і туманів», «Таємниці Таврії», «Вітри Кіммерії».

А творчість Бахтова феноменальна для України. Мистецтвознавець Олександра Філоненко зазначає: «На тлі переважаючої в художньому середовищі орієнтації на національну українську культуру чи на авангардизм Бахтов обирає полем свого художнього дослідження античну культуру в її Північно-причорноморському прояві. Глибока переконаність у тім, що антична складова не менш важлива для сучасної української культури, ніж суто національна, дає змогу художнику будувати переконливі художні моделі...».

Володимир Бахтов не просто відтворює загублений давньогрецький світ, а й сам живе в цьому світі. Вирвавшися з індустріального Миколаєва, він будує дім у Парутиному, що межує із заповідником Ольвія. Побудований у пізньоантичному стилі, будинок став своєрідним притулком художника. Улітку тут — творча лабораторія і культурний центр для друзів і однодумців. Зводячи цей будинок, художник почав тотальне занурення в стихію античності. Він і сам стає «древнім греком». І хоча Ольвію залишили останні жителі більш як 1600 років тому, для створення художньої реальності Бахтову досить і того, що залишилося від древньої цивілізації.

Використовуючи ландшафт заповідника, Бахтов створює новий напрям у мистецтві — геліографіті. Геліографіті народжуються, коли ландшафт яскраво освітлений місячним сяйвом. Палаючим смолоскипом у просторі древнього міста малюються споруди, які колись там були, — храми, вівтарі, житлові квартали. Процес малювання фіксується на фотоплівці як тривимірна вогненна споруда, що перебуває в реальному ландшафті. Особливістю геліографіті є їх фактична відсутність у реальній дійсності. Фотоапарат, завдяки тривалій витримці, фіксує повну траєкторію руху смолоскипа під час малювання споруджень. Фактично це фотографування того, чого немає і, можливо, ніколи не було.

Художник мріє створити в Ольвії культурний центр на кшталт відкритого ательє чи літньої академії. Бахтов не лише у своїх реконструкціях хоче «оживити» Ольвію — щоб там вирувало культурне життя і місто виправдало ім'я Ольвія, що у перекладі з грецької означає щаслива.

Олена ІВАШКО.

Миколаїв.

АСТРОЛОГІЧНИЙ ПРОГНОЗ з 16 по 22 лютого 2004 року

Тиждень сприятливий для серйозних реформ і змін. Декого супроводжуватиме успіх лише тому, що вони перебуватимуть у потрібному місці в потрібний час.

ОВЕН. Вас можуть поглинути громадські справи, з'явиться бажання налагодити дружні стосунки з братами і сестрами. Можете замислитися над власною життєвою філософією, перспективами, активно будувати плани та здійснювати проекти. Сприятливий час для того, щоб обговорити свої надії і сподівання з близькими людьми. Особливе значення матиме дружнє листування.

ТЕЛЕЦЬ. Цього тижня ви зможете зайнятися активним пошуком коштів — позики, кредиту або спонсорської допомоги для того, щоб розпочати власну справу або вкласти їх у нерухомість. Усе, що ви нині почнете або активно продовжите, в майбутньому розширить ваші особисті й професійні можливості. Нехай вас не бентежить нерозуміння ваших задумів батьками або керівництвом.

БЛИЗНЯТА. Можете обговорити і ухвалити рішення з питань, пов'язаних з вашими торговельними інтересами за кордоном, листуванням з іноземцями, телефонними переговорами. На цей час заплануйте короткотривалу поїздку до іншого міста або за кордон. Сприятливий час для початку перспективних справ щодо навчання, стажування, читання лекцій, наукових доповідей, участі в спільних розробках, дискусії.

РАК. Цього тижня можете інтенсивно попрацювати і розв'язати серйозні фінансові проблеми. Хороші результати принесуть клопотання про позики, інвестиції. Корисними будуть контакти з фінансовими і адміністративними органами. Можна укласти вигідні договори про розподіл прибутку і розміщення капіталу, вирішити питання, пов'язані з чужими грішми. У цей період з'явиться можливість змінити обставини, пов'язані з бізнесом, на свою користь.

ЛЕВ. Ви зможете обговорити і вирішити важливі питання. Дуже вчасною і корисною буде допомога або консультація фахівця. Важливою може бути поїздка за кордон і контакти з людьми із-за кордону. Якщо ви планували провести рекламу або презентацію, то нині для цього сприятливий час. Можете провести рекламні заходи за кордоном і укласти вигідні контракти. Вихідні присвятіть своєму хобі.

ДІВА. Разом із співробітниками розпочніть активні дії у вирішенні важливих справ. Ситуація може сприятливо скластися, якщо у вас є авторитет серед товаришів по службі і підлеглих. Якщо чекаєте на зручний момент, щоб взяти гроші в кредит або оформити позику, то цей тиждень для цього вдалий. Можете вкласти кошти в розширення свого виробництва. Багато часу витрачатимете на службові розмови і ділове листування, оформлення ділових паперів, пов'язаних із роботою.

ТЕРЕЗИ. Актуальними можуть стати питання, пов'язані з романтичними стосунками, творчістю, хобі або дітьми. Цей тиждень сприятливий для того, щоб зайнятися викладанням, спілкуванням з дітьми, початком їх навчання, проведенням з ними виховних розмов, обговоренням їхніх проблем. Можете також зайнятися навчанням, закріпленням необхідних навичок, при цьому імпровізуйте та експериментуйте.

СКОРПІОН. Ваші досягнення при виконанні службових обов'язків можуть кардинально вплинути на ваш фінансовий стан. Можуть статися події, які вплинуть на вашу систему життєвих цінностей. Цього тижня продуктивним буде спілкування з підлеглими. Ваше завдання полягає в тому, щоб чітко дати їм зрозуміти, що від них потрібно. У цей період ви здатні вирішити домашні проблеми, які накопичилися, або питання, пов'язані з житлом і нерухомістю. Можете отримати позику для забудови, ремонту або під оренду приміщення.

СТРІЛЕЦЬ. Ваше коло спілкування може стати цікавішим. Це можуть бути корисні знайомства, тісне спілкування з приятелями, спільні прогулянки. Заплануйте на цей тиждень початок нового циклу навчання, поїздки з ознайомлювальною метою, купівлю автомобіля, засобів зв'язку. Ви можете також зайнятися збиранням і обробкою необхідної інформації.

КОЗЕРІГ. Велика частина паперової роботи, зустрічей і обговорень стосуватиметься ваших фінансових проблем, способів заробітку, а також витрат, купівель. Можливі прибутки від інтелектуальної діяльності, літературної праці, завдяки посередництву, укладенню вигідних угод. Можете отримати звістку про прибуток, отримання певної суми грошей із листа, розмови або по телефону.

ВОДОЛІЙ. Для вас вдалими будуть колективні та громадські справи. Не нехтуйте думкою колективу або групи однодумців. Цього тижня зможете обговорити і вирішити важливі питання, це допоможе вам прояснити своє становище. У цей період дуже корисні для вас інтенсивне спілкування, навчання, короткі поїздки. Ваші друзі або покровителі можуть організувати вам потрібну зустріч або знайомство.

РИБИ. Тиждень сприяє прихованій інтелектуальній діяльності, письменницькій праці, науковим дослідженням. Можлива таємна літературна творчість, прихована посередницька діяльність. Проведену вами аналітичну або дослідницьку роботу оцінить керівництво, можливо, це в перспективі дасть вам змогу підвищити свій професійний рівень, обійняти нову, вищу посаду, що значно поліпшить ваше становище.

НАРОДНИЙ КАЛЕНДАР

Питає лютий, чи добре взутий, бо прийде марець і вхопить за палець

14 лютого — Трохима. Якщо вітряно, то літо буде мокрим.

15 лютого — Стрітення, Громниця, Зимобор. Зі Стрітенням пов'язують надії на весну, вважають, що тоді зустрічаються зима з весною. Мовляв, цього дня лютий до березня приїхав. Якщо на Стрітення мороз буває, то ведмідь свою буду розбиває, як на Громницю з дахів ся тече, то зима довго ся проволоче.

17 лютого — Миколая. Лютневий Миколай і голодний, і холодний.

20 лютого — Парфенія. На цей день припадають «зимові діди» — стародавній обряд поклоніння пращурам.

Прикмети лютого

- Горобці дружно цвірінькають — на відлигу.
- Іній на деревах — на мороз, туман — до відлиги.
- Снігурі туляться до оселі — на великий снігопад.
- Віконниці риплять — на мороз.
- Грім напровесні «на голе дерево» — погано вродять зернові.

Голос України

Редактор номера Іван ІЛЛЯШ.

Редколегія: Леонід БРОВЧЕНКО, Анатолій ГОРЛОВ, Сергій ДЕМСЬКИЙ, Віталій ЖЕЖЕРА, Іван ІЛЛЯШ, Світлана ПИСАРЕНКО, Віталій СУДДЯ.

Головний редактор Анатолій ГОРЛОВ.

- За зміст та достовірність інформації у рекламних публікаціях відповідальність несе рекламодавець.
- Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.
- За точність викладених фактів відповідальність несе автор.
- Рукописів не повертаємо.
- Листування з читачами — тільки на сторінках газети.
- При використанні наших публікацій посилання на «Голос України» обов'язкове.

(р) Платні матеріали.

Свідоцтво про реєстрацію періодичного друкованого видання—КВ № 1 від 26.05.1994 р.

Ціна договірна

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Передплатні індекси: для індивідуальних передплатників — 40224, для підприємств і організацій — 60955. Загальний тираж 159037.

Комбінат друку видавництва «Преса України». 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50. Фотоформи виготовлено в КЦ редакції газети «Голос України»

Зам. 3011028. 1 2 3 4 5 6 7 8 9 0

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, вул. Нестерова, 4.

ТЕЛЕФОНИ: для довідок — 454-84-92; телефакс — 234-72-54; відділ реклами — 449-72-53, 454-81-34, 454-81-44; телефакс — 449-85-62.

E-mail: mail@golos.com.ua — загальний
reklama@golos.com.ua — відділ реклами
let@golos.com.ua — відділ листів
foto@golos.com.ua — відділ ілюстрацій

Internet: http://uamedia.visti.net/golos

Передплата на газету «Голос України» (on-line) за адресою: www.dnepropochta.dp.ua; www.presa.ua

При підготовці матеріалів використовується інформаційно-пошукова система Верховної Ради України «Законодавство»